

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἁριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΗ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμὰς 80. Ἐξάμηνος δραχ. 45. Τρίμηνος δραχ. 25.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατμ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.

Ἐξάμηνιοι καὶ Τρίμηνιοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδῆποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 34ος

Ἐν Ἀθήναις, 16 Ἰουλίου 1927

Ἔτος 49ον.—Ἀριθ. 33

ΜΟΚΟΚΟ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ JULES CHANCEL]

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Μὰ βέβαια, ἀπάντησε ὁ Μοκοκό, εἶναι αὐτὸς ποὺ πλένει τὰ πιάτα καὶ τὰ ποτήρια. Τὸν ξέρω καλά. Εἶναι ἀσχημονοῦρης καὶ κακός.

Ὁ Αὐγουστός ἐξακολουθοῦσε ἱκανοποιημένος τὴν ἀνάκρισή του.

— Τὸν εἶδες ἐσύ, Ἰσλέ, ρώτησε, νὰ πλησιάσει ἐκεῖνο τὸ βράδῳ τὸν Πατατούκα;

Ἡ μικρούλα σκέφθηκε μιὰ στιγμή καὶ ὕστερα ἀπάντησε, δίχως δισταγμό:

— Ναί... Ὁ Στριμμένος εἶχε βγῆ ἀπὸ τὴν κουζίνα του τὶς τελευταῖες ὥρες, καὶ ὅταν ἔβαλαν τὸν Πατατούκα στ' ἀμάξι, εἶχε βοηθήσει καὶ αὐτός...

Ὁ Παλιάτσος χαμογέλασε.

— Δὲ χωρεῖ ἀμφιβολία, φώναξε. Τὸν βρῆκα! Εἶναι ὁ πινακοπλύτης τοῦ «Ἀσπρου Γάτου» ὁ ἐπιλεγόμενος Στριμμένος καὶ θὰ σὰς τ' ἀποδείξω εὐθύς.

Ὅλοι σίμωσαν ν' ἀκούσουν.

— Μὰ εἶναι ἀπλούστατο, ἐξακολούθησε ὁ Αὐγουστός. Κοιτάξτε τὸ πλαστρὸν τοῦ Πατατούκα. Εἶναι τσαλακωμένο καὶ λερωμένο. Μὰ ξεχωρίζει κανεὶς εὐκολα, στὴ μέση, κοντὰ στὸ μέρος, ὅπου ἦταν τὸ διαμάντι τέσσερις λεκέδες λαδερούς, ποὺ παριστάνουν ἀκριβῶς ἓνα χέρι. Πολὺ πιθανὸ τὸ χέρι αὐτὸ νὰ ἦταν τοῦ κλέφτη, ποὺ μέριαισε τὸ πλαστρὸν γιὰ νὰ χώσει μέσα τὸ χέρι του νὰ πάρει τὸ κόσμημα, ποὺ θὰ τὸ εἶδε τὴ στιγμή τῆς μεταφοράς τοῦ Πατατούκα στ' ἀμάξι. Οἱ λεκέδες εἶναι λαδεροί, ἀρα τὸ πρόσωπο αὐτοῦ ἔχει ἐπάγγελμα κατώτερο. Τέλος στοὺς τέσσερις λεκέδες ὑπάρχει ἓνα κενό: λείπει τὸ μεσιανὸ δάχτυλο. Εἶναι, καθὼς βλέπετε, πράγματα ἀπλούστατα.

Ὅλοι κοιτάχτηκαν μὲ θαυμασμό. Ὁρισμένως ὁ φίλος τους ἦταν γερὸ μυαλό. Περισσότερο ἱκανοποιημένος ἦταν ὁ Πατατούκας.

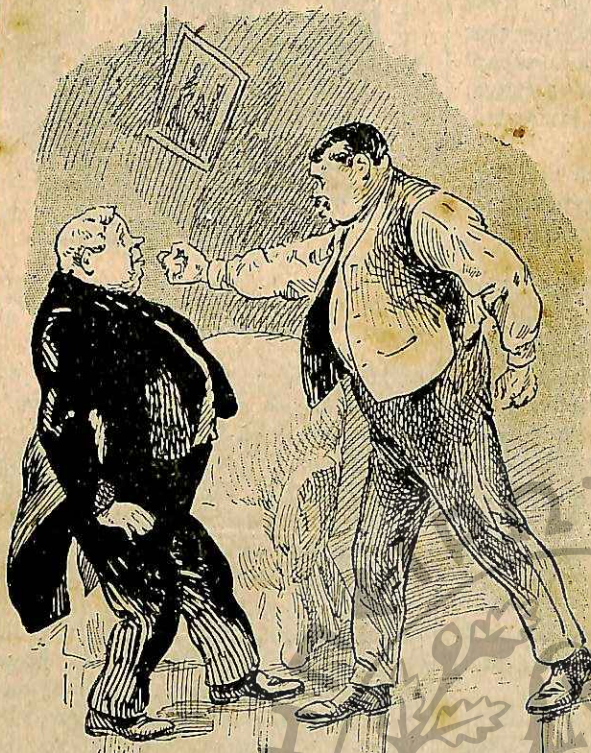
— Βλέπετε, εἶπε, ὅτι δὲ σὰς ἔλεγα φέμματα καὶ ὅτι μοῦ τὸκλεψαν...

Μὰ ὁ Ποῦμ-Ποῦμ τοῦκοψε ἀμέσως τὴ φόρα.

— Ἀο! σιωπὴ! Μιὰ φορά στὴ ζωὴ σου εἶπες ἀλήθεια καὶ σύ, δὲν ἀξίζει δὲ νὰ τὸ πάρεις καὶ ἀπάνω σου!

Ὅσο γιὰ τὸ Μοκοκό καὶ τὴν Ἰσλέ, αὐτοὶ δὲν μπορούσαν νὰ σταθοῦν.

— Ὁ Στριμμένος ἔχει τὸ διαμάντι! Πάμε νὰ τοῦ τὸ πάρουμε. Ἐμπρός!

«Τὸ διαμάντι! γρήγορα τὸ διαμάντι!...» (Σελ. 281, στ. α'.)

— Πρὶν φύγουμε, εἶπε ὁ Αὐγουστός, πρέπει νὰ διπλοκλειδώσουμε τὸν Πατατούκα. Ὅσο καὶ ἂν μετανοιώσε, οἱ λογαριασμοὶ τοῦ μένου ἐκχρεμεῖς καὶ θὰ τοὺς κανονίσουμε ἀργότερα.

Ὁ Πατατούκας ὑποτάχτηκε καὶ σ' αὐτὴ τὴν ἀπόφαση. Εἶχε καταλάβει ὅτι βρισκόταν στὰ χέρια τους καὶ ὅτι μιὰ λέξη τους ἀρκοῦσε γιὰ νὰ τὸν συλλάβει ἡ ἀστυνομία. Καὶ ὁ Φευτόκαθη-

γητὴς συχαινόταν περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο τὴν ἀστυνομία!

Τὸν ἐκλείσαν λοιπὸν σ' ἓνα δωμάτιο καὶ ἡ κυρὰ-Γρίπω ἀνέλαβε νὰ τὸν φρουρεῖ. Εἶχε καὶ αὐτὴ τὸ συμφέρον της...

Τέλος, ξεκίνησαν γιὰ τὸν «Ἀσπρου Γάτο», ὅπου ἔφτασαν στὶς ἑντεκα.

Ὁ Μοκοκό, ποὺ ἤξερε καλὰ τὰ κατατόπια, ὁδήγησε τοὺς φίλους του ἀπὸ μιὰ πλάγια εἰσὸδο, ἀπ' ὅπου ἔμπαιναν οἱ προμηθευτὲς καὶ τὸ προσωπικό.

Ἐφτασαν ἐτσι ὡς τὴν κουζίνα, ὅπου ἦταν τὸ βασιλεῖο τοῦ Στριμμένου.

Μέσα σ' ἓνα σκοτεινὸ δωμάτιο, γεμάτο πιάτα, ποτήρια καὶ ἀχνοὺς ἀπὸ ζεστὰ νερά, ὁ Στριμμένος πηγαινοερχόταν μὲ τὴ βούρσα στὸ χέρι, λερωμένος, λαδωμένος, μὲ μιὰ πελώρια ποδιὰ δεμένη μπροστά του, ἐνῶ τὰ πινακὰ ἔκαναν δαιμονισμένη φασαρία.

Ἦταν ἀσχημὸς καὶ κακοφτιασμένος καὶ τὰ μαλλιά του κολλοῦσαν στὸ μέτωπό του ἀπὸ τὸν ἰδρώτα.

Ὅταν εἶδε τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς, ποὺ ἔμπαιναν μέσα στὰ κατατόπια του, τοὺς ἔρριξε κάμποσες ματιὰς μὲ τὰ κοκκινισμένα μάτια του, ἔμεινε μιὰ στιγμή ξαφνισμένος καὶ τέλος εἶπε μὲ τὴ βούρσα του κρεμασμένη στὸ χέρι.

— Τί γυρεύετε; Δὲ μπαίνουν ἐδῶ μέσα...

Μὰ οἱ Παλιάτσοι δὲν ἔδωσαν προσοχὴ σ' αὐτὰ τὰ λόγια. Μπήκαν ὅλοι μέσα καὶ ἐκλείσαν πίσω τους τὴν πόρτα.

«Ο Στριμμένος φάνηκε κάπως ανήσυχος. Μπήκε πιδ βαθειά μέσα στην κουζίνα του, σαν ένα ζώο μέσα στη σπηλιά του και ξαναέβηκε πιδ δυνατά:

— Τι γυρεύετε, δώ μέσα; Έχω δουλειά βιαστική.

«Ο Αύγουστος στάθηκε αντίκρυ του και του είπε όρθιο-κοφτά:

— Γυρεύουμε να μās δώσεις το διαμάντι, που έκλειψες χτες τή νύχτα απ' τον αποκοιμισμένο πελάτη.

«Ο πινακοπλύτης χλώμιασε, μὰ είχε όλο το θράσος ν' απαντήσει:

— Δέν καταλαβαίνω τί θέλετε να πητε. Δέν έχω ιδέα από τὰ διαμάντια σας... Αφίστε με ήσυχο, γιατί θά πάω στ' άφεντικό.

«Ο Αύγουστος έκαμ' ένα νόημα κι' ο Ηρακλής μπήκε στη μέση.

— Έλα, παλληκάρι μου, είπε, τὰ παραμύθια είναι περιττά. Δός μας άμέσως το διαμάντι που θά τ'έχεις βέβαια άπάνω σου, και που ανήκει σ' αυτό το παιδί, άλλωθως θά σέ φάξω μοναχός μου.

Τὰ λόγια αυτά έκαμαν τον πινακοπλύτη να λυσάξει από θυμό. Ήταν άσχημος, μὰ ήξερε πόση δύναμη είχε στο κακοφτιασμένο σώμα του, γι' αυτό άπάντησε μ' ένα αυθάδικο χάχανο:

— Να μὲ φάξετε!... Και δέν κοιτάζετε, αν έχετε όρεξη;

— Πολύ καλά λοιπόν, θά το ιδετε! άπάντησε ο Ηρακλής και πετώντας άμέσως το σακκάκι του, ώρμησε πάνω στον αντίπαλό του.

«Ο Πούμ-Πούμ πήγε να τον βοηθήσει.

— Όχι, είπε ο Ηρακλής, ίσιες δουλειές! Θά τον κάμω καλά μοναχός μου.

— Όπως αγαπάτε! έκαμε ο άσχημάνθρωπος. Θά σου δείξω τώρα, μπουλούκο μου, ότι εδώ δέν είναι τοίρκο.

Κι' εθδς πήρε στάση γι' άμυνα.

«Ο Μοκοκό, ή Ίολέ, ο Πούμ-Πούμ κι' ο Αύγουστος στάθηκαν κοντά στον τοίχο γιά να παρακολουθήσουν τήν πάλη.

Μὰ εθδς απ' τήν αρχή κατάλαβαν ότι ο κακόσχημος αυτός άνθρωπος ήταν προικισμένος μ' άπίστευτη φυσική δύναμη.

Είχε συναναστραφεί με άθλητες και με πυγμάχους και πάλευε σαν άνθρωπος, που είχε τελειώσει πια το στάδιο της δοκιμασίας του. Τὰ χτυπήματά του δέν ήταν ίσως έντελως σύμφωνα με τους κανόνες της τέχνης, μὰ ήταν άξαφνα και τρομερά.

Καθώς ο Ηρακλής έτοιμαζόταν να του ζώσει το κορμί μέσα στα μπράτσα του, δέχτηκε δύο χτυπήματα στο πρόσωπο, που λίγο έλειψε να τον κάμουν να υποχωρήσει.

— Α, ά, φώναξε, κάνεις μπδξ χωρίς να προειδοποιήσεις. Όπως θέλεις, τώρα θά σου δείξω!

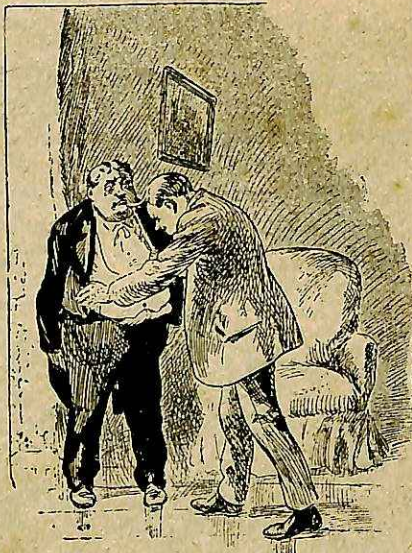
Κι' ο γίγαντας κατάφερε κάμποσα τρομερά χτυπήματα στο στήθος του άντιπάλου του. Μὰ ο Ηρακλής ήταν καλύτερος παλαιστής παρά πυγμάχος. «Ο Στριμμένος άπόφυγε επιδέξια τὰ χτυπήματα κι' οι γροθιές χτύπησαν τον άέρα.

Τήν ίδια στιγμή, τοδωσε τρία χτυπήματα και πάλι κατάμουτρα κι' εθδς ή μύτη του Ηρακλή μάτωσε.

«Ο Μοκοκό κι' ή Ίολέ κοιτάχτηκαν, τρέμοντας από φρίκη.

«Ο φίλος τους ο μεγάλος και δυνατός, που τον θαρρούσαν άνίκητο, έμελλε τώρα να νικηθί;

Μὰ ο Ηρακλής είχε ξαναβρεί τήν

«Εφάρμοσε με προσοχή το δελι του χέρι άπάνω στο πλαστρόν...» (Σελ. 282, στ. β').

ψυχραιμία του και προχωρούσε σαν ταύρος άπάνω στο Στριμμένο, που υποχωρούσε σιγά-σιγά και πίσουλα.

Εαφνικά, ο χοντρός αυτός άνθρωπος έκαμ' ένα έλαφρό κι' άπίστευτο πήδημα, σά γάτα.

Είχε βρεί τήν κατάλληλη στιγμή, άρπαξε τον αντίπαλό του από τή μέση και τον κλειδωσε καλά μέσα στα μπράτσα του.

Τελείωσε! «Ο Στριμμένος άρχισε να φουξ και να πνίγεται. Όλοι περίμεναν να τον ιδουν από στιγμή σε στιγμή να πέφτει. Μὰ εκείνος ήταν πιδ δυνατός παρ' όσο πίστευαν.

«Ο Ηρακλής ήταν κόκκινος, έδροκοπούσε, κι' όμως δέ μπορούσε να τον ρίξει κάτω. Το σώμα του άντιπάλου του λιγοδσε και τινάζοταν σαν καουτσούκ.

«Ο Πούμ-Πούμ κι' ο Αύγουστος, που ήξεραν απ' αυτά τὰ πράγματα, κοιτάχτηκαν ανήσυχοι.

«Αν ή σκηνή αυτή βραστούσε μερικά λεπτά ακόμη, ο Ηρακλής θά έχανε το παιχνίδι.

(Ακολουθεί) ΜΙΧ. Α. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΥΝΗΓΕΤΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

«Η εξέγησης όμως δέν άργησε. Ακούστηκε ένα λαχανιασμένο τρέξιμο προς το μέρος μας και προτού παραταχθούμε «σε στάσει μάχης», είδαμε ένα χωρικό να τρέχει καταπάνω μας. Μόλις έφτασε κοντά στο πτώμα του όποτιθεμένου «άγριογούρουνου», έμπεξε τις φωνές:

— Το γουρουνάκι μου! Μου το σκότωσαν! Φονιάδες!

Κατορθώσαμε να τον καθουχάσουμε με μια γερή άποζημίωση. «Ο χωρικός μās εξέγησε πδς το γουρουνόπουλο το είχε κλεισμένο στην καρδουναποθήκη, γιά να μη του φύγη. «Η γυναίκα του όμως άνοιξε τήν καρδουναποθήκη να πάρη κάρβουνο και το μικρό έπωφελήθηκε τής ευκαιρίας γιά να το σκάση.

«Αληθινά δέν είμαστε καθόλου περήφανοι γιά το κατόρθωμά μας. Θυμηθήκαμε όμως τὰ λόγια του Χιώτη: «Ίντα άφρίζεις και εαφρίζεις; Τόν παρὰ μου έδωκα, να σέ φάω θέλω...» «Ο χωρικός πήρε το άδικοσκοτωμένο κι' έφυγε προς το χωριό, γιά να μās το μαγειρέψη στην έπιστροφή μας.

Εμείς εξακολουθήσαμε το δρόμο μας. Σ' ένα σημείο όμως όπου δέν ήταν δέντρα, είδαμε ένα περιποιημένο χωράφι, με διάφορα φρούτα και λαχανικά. Εαφνικά, ο Αλέκος σταμάτησε και μās έκαμε νόημα να τον μιμηθούμε. Λίγο έξω απ' το φράχτη του χωραφιού, κοντά σε μια καλύβα, είδαμε να προβάλουν, πίσω από κάτι θυμάρια, δυο αυτιά, δυο ρδς αρτιά με καφετιές βούλες που έβπησαν άμέσως το κυνηγετικό μας ένστικτο.

— Ένας λαγός!

«Ο άρχηγός μας σημάδεψε προσεκτικά με τήν καραμπίνα του. «Ένα, δύο...» Πυροβόλησε. Ακούστηκε ένα άπελπισμένο «νιάρρρ!» γεμάτο άγωνία! Μείναμε σαν άπολιθωμένοι: πρώτη φορά ακούγαμε λαγό να εκφράζεται εις τήν... γαλλικήν! Τ' αυτιά χάθηκαν πίσω απ' τὰ θυμάρια. Σπεύσαμε. Στη θέση του τρωκτικού συναντήσαμε ένα καλοθερμένο αϊλουροειδές που έγλυφε, νιαουρίζοντας, το αίμοσταγές ποδαράκι του. Τι άτυχία! Γιά μένα, πρδ παντός, που λάβαινα το πρώτον βάπτισμα του πυρός, τι άπογοήτευσις! Έκει που κοιτάζαμε σαστισμένοι, το δεύτερο θύμα μας, ένεφανίσθη, στην πόρτα τής καλύβας, ο ιδιοκτήτης τής γάτας... με το λογαριασμό στο χέρι! «Ο Αλέκος, εκ πείρας, έδαλε το χέρι στο πορτοφόλι, κι' έτσι πληρώσαμε τόν... φόρο αίματος τής πληγωμένης γάτας.

«Γστερ' απ' τὰ καλοπληρωμένα άν-

δραγαθήματά μας, ή όλομέλεια ψήφισε τήν έπιστροφή. Ξαναπήραμε το δρόμο, με λιγότερο ένθουσιασμό και με τις κάνες των τουφεκιών γυρισμένες προς τὰ κάτω.

Στην έπιστροφή, δυο σκοτεινά σημεία μ' έκαναν σκεπτικό. Πρώτον ή πρόωρη εμφάνιση τδ ήλιου, τὰ ξημερώματα, και τί ήλιου, ένδς ήλιου μεσημεριάτικου! Δεύτερον ή άπουσία κάθε κυνηγού απ' το δάσος. Και το ένα και το άλλο μου φαινόταν τόσο παράξενα που ξεχνούσα τὰ δεινοπαθήματά μας, γιά να φάξω να βρω μια λογική άπάντηση.

Μόλις φτάσαμε στο πανδοχείο, ρωτήσαμε γιά τήν ώρα: ήταν ή πέμπτη άπογευματινή. Ώρμησα στο δωμάτιο του Αλέκου: το ξυπνητήρι έδειχνε άγαθότατα, μεσημέρι!!! Έτσι είχα βρεί τή λύση του μυστηρίου.

Έγινε άνάκρισις, κι' άνακαλύψαμε πδς ο Άντωνάκης, έν συνενοχή με τον Δάνη, γιά να μη χάσουν τον πρωτό τους ύπνο είχαν βάλει πίσω τον ώδεικτη κατὰ... πέντε ώρες! Κι' έτσι αντί να ξυπνήσουμε στις τέσσερις και μισή, το πρωί, είχαμε σηκωθεί στις ενιάμιση, όπότεν φυσικά, δέν ήταν ώρα γιά κυνήγι!

Προσπαθήσαμε να ξεχάσουμε τις ταλαιπωρίες μας, καταβροχθίζοντας το «άγριογούρουνο» μας. Κατὰ το βραδάκι ο Άντωνάκης βγήκε γιά κυνήγι με τον Χουανίτο και σκότωσε μια πελώρια κουκουδάγια, τήν όποια πέρασε γιά... φασιανό! Κατόπιν συμβουλίου, αποφασίσαμε να του κατάσχουμε το «Σαίντ-Ετιέν» που καταντούσε πολύ επικίνδυνο στα χέρια του. Είς άντάλλαγμα του δώσαμε το τουφεκάκι του «πεπιεσμένου άέρος», γιά να μάθη λίγη σκοποβολή με στόχο τον τοίχο του πανδοχείου.

«Ο Αλέκος, χωρίς ναποθαρρυνθί καθόλου, πρότεινε να επαναλάβουμε τήν έπομένη το άποτυχημένο κυνήγι μας. Κανένας όμως, κανένας άπολύτως με έπί κεφαλής τον Κάστορα και τον Πολυδεύκη, δέν ήταν τής ιδίας γνώμης. Κάθε άλλο! Έννοείται πδς οι χωρικοί μόλις μαθεύτηκε ή διπλή άποζημίωσις, άφήκαν να γυρίζουν ελεύθερα στο δρόμο όλα τὰ κατοικίδια ζώα τους, με τήν έλπίδα πδς θά επαναλειφθί τό... κυνήγι μας!

Το άλλο πρωί, το ξυπνητήρι του Αλέκου μās ξυπνούσε — τίμια όμως αυτή τή φορά—στις έξη, κι' ένα καίκι μās ξανάφερε, στις όκτώ, στην Άντιγόνη.

Θέλετε να μάθετε και τί απέγινε ο «Όμιλος των Νεμρώδ»;

«Απλούστατα... διελύθη ύστερ'

απ' αυτό το άξιολιμνόμευτο κυνήγι. Κάποιος Έγγλέζος είδε μια μέρα το «έμπροσθογεμές» του Βασιλάκη, κι' άφού το πλήρωσε σε χρυσή τιμή, το κουβάλησε στην πατρίδα του γιά να το δωρήση σε κάποιο Μουσείο. «Ο Χουανίτος χάρισε το τουφεκάκι του «πεπιεσμένου άέρος» στο άνιψάκι του, γιά να παίζει μ' αυτό. «Ο πρόεδρος άφήκε το δικό του να σκουριάση στο

ράφι, άφροισμένος στην κατασκευή τής «Δούσης». «Ο Δάνης ξαναπούλησε το μονόκανό του σ' άλλον λαθροθήρα. «Ο Άντωνάκης βγαίνει κάθε Δευτέρα στο κυνήγι, στην Άντιγόνη, και διαρκώς «σημαδεύει λαγούς γιά να σκοτώση πέρδικες». Όσο γιά μένα τδχω φυλαγμένο στο σπίτι μου, γιά τους... άπογόνους μου!

ΓΙΑΝΝΗΣ ΧΙΔΙΡΟΓΛΟΥΣ

Ο ΜΠΕΜΠΗΣ ΑΡΧΙΔΗΣΤΑΡΧΟΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΛΓ'.

- Μην είχαν και κανένα γαΐδαρο; ρώτησε ο κύρ-Μάνθος.
- Ναί, άποκριθήκε ο μικρός βοσκός: είδα κι' ένα μαύρο γαΐδαρο στον αϊλόγουρο του προφήτ' Ηλία.
- «Ο Μαυρούκος μου! φώναξε ο κύρ-Μάνθος.
- Και κανένα κοριτσάκι; ρώτησε ή κυρά-Κωνσταντινιά.
- Όχι, κοριτσάκι δέν είδα...
- (Αμ' πού να ιδί, που ή Φεβρονία ήταν ντυμένη άγορίστια...)
- Παιδιά; ρώτησε κι' ο κ. Καραμανίκας. Κανένα ψηλό, αδύνατο;...
- Κανένα κοντό, χοντρό; πρόσθεσε κι' ο κύρ-Φώτης.

- Όχι, άποκριθήκε ο μικρός: παιδιά δέν είχαν μαζί τους. Ήταν όλοι άντρες ίσαμε κεί-πάνω, μουστακαλήδες, φουστανελλάδες και βροκάδες...
- (Έτσι, βλέπετε, τους είχε ιδεί απ' το φόβο του: μεγάλους και πολλούς...)
- Μά σουρούξαν και τουφεκιές; ρώτησε ο κ. Άστυνόμος.
- Και τουφεκιές, μάλιστα, και πιστολιές... και πέτρες με σφεντόνες.
- Και πδς δέ σε σκότωσαν;
- «Ο Θεός με φύλαξε! Μια πέτρα μόνο με βρήκε στο πόδι, και μι' άλλη το ζυγούρι μου στα κέρατα.

— Περίεργο, έκαμε ο κ. Άστυνόμος. Τριάντα νομάτοι, με πιστόλια, με τουφέκια, και θά σάφιναν να φύγης χωρίς να σου πάρουν παρὰ έν' άρνί;

Μου φαίνεται πδς τὰ παραλές, μικρδ βοσκέ!

«Ο Μερμάς άρχισε τους όρκους. Στα μάτια του, στη ζωή του, να χαοί τή μάνα του, δέν έλεγε παρὰ τήν αλήθεια. Αυτός δέν ήξερε ψέμματα. Μπορούσαν να ρωτήσουν και τον άφεντικό του, να τους πη άν έλειπε ή όχι έν' άρνί.

— Μά δέ σου λέω γιά το άρνί, είπε ο κ. Άστυνόμος. Αυτό το παραδέχομαι, σου το πήσαν. Μά δέν θάταν τριάντα που λές.

— Έξω κι' έγώ; έκαμε ο Μερμάς. Μπορεί νάταν κι' είκοσιεννιά. Δέν τους μέτρησα πάλι έναν-ένα...

«Η άνάκριση του μικρού βοσκού εξακολουθούσε, όταν έφτασε τρέχοντας κι' ο κύρ-Αμβρόσιος. Μπήκε ίσια στο γραφείο και, χλωμός, ξεπνευμένος, έπεσε σε μια καρέκλα.

(Ακολουθεί) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΣΕΛΛΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ (Βραβείον Νομπέλ)

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

ΟΙ ΚΗΡΗΚΗΣΕΣ

Τὸ πῆλινο τσουκάλι.

Στὸ νοτιοανατολικὸ τμήμα τοῦ Σμαίλαντ βρίσκεται μιὰ ἐπαρχία ποὺ λέγεται Σουννέρμπο. Ἐκεῖ δὲν βλέπει κανεὶς παρὰ μόνον πεδιάδες καὶ ὅταν τις κοιτάξει τὸν χειμῶνα ποὺ εἶναι σκεπασμένες ἀπὸ τὸ χιόνι, νομίζει ὅτι ἀπὸ κάτω βρίσκονται χωράφια σπαρμένα μὲ σιτάρη καὶ τριφύλλι καὶ μὲ βρίζα, ὅπως σ' ὅλες τις πεδιάδες. Ὁταν ὅμως κατὰ τις ἀρχὲς τοῦ Ἀπριλίου ἀρχίζουν νὰ λιώνουν τὰ χιόνια, τότε βλέπει κανεὶς ὅτι ἐκεῖνο ποὺ κρυόταν κάτω ἀπὸ τὰ χιόνια δὲν ἦταν τίποτε ἄλλο παρὰ μεγάλοι βάλτοι, πέτρες καὶ ἔρημιες. Ὑπάρχουν ποὺ καὶ τοῦ μερικὰ χωράφια, ἀλλὰ κι' αὐτὰ εἶναι τόσο μικρά, ὥστε δὲν τὰ προσέχει κανεὶς καὶ βρίσκονται καὶ μερικὲς χωριάτικες καλύδες, ἀλλὰ κι' αὐτὲς εἶναι μικρὲς καὶ κρύβονται πίσω ἀπὸ τὰ δέντρα σὺν νὰ ντρέπονται νὰ παρουσιασθοῦν.

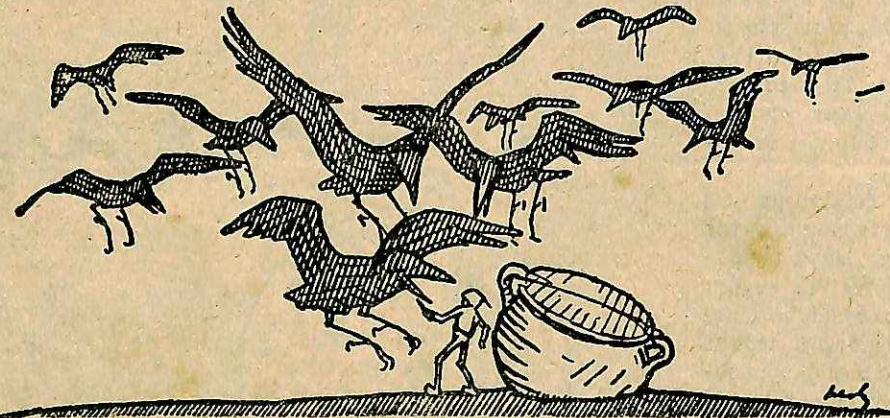
Ἐκεῖ ποὺ τὸ Σουννέρμπο συνορεύει μὲ τὸ Χάλλουτ, βρίσκεται μιὰ μεγάλη ἀμμόστρωτη πεδιάδα, ἵδια μὲ ἔρημο, ποὺ εἶναι τόσο μεγάλη, ὥστε ὅποιος βρίσκεται στὴ μιὰ ἀκρὴ εἶναι ἀδύνατο νὰ ἰδῇ τὴν ἄλλη. Σ' ὁλόκληρη τὴν πεδιάδα δὲν φυτρώνουν παρὰ μονάχα ρεῖκια κι' οὔτε θὰ μποροῦσε νὰ φυτρώσῃ καὶ τίποτ' ἄλλο. Τὸ μόνο μέρος ποὺ ξεχωρίζει λίγο εἶναι ἡ χαμηλὴ καὶ πετρώδης πλαγιά ἐνὸς βουνοῦ ποὺ προχωρεῖ μέσ' στὴν πεδιάδα. Ἐκεῖ ὑπάρχουν σουριδιές κι' ὠραῖες ψηλὲς ὀξείες.

Τὴν ἐποχὴ ποὺ ὁ Νίλς Χόλγκερσον ταξίδευε μὲ τις ἀγριόχηνες, βρίσκονταν σ' αὐτὸ τὸ μέρος καὶ μιὰ μικρὴ καλύδα μ' ἕνα περιβολάκι, ἀλλ' ἐκεῖνοι ποὺ κατοικοῦσαν τὴν εἶχαν ἀφήσει κι' ἔμεινε ἔρημη καὶ τὸ περιβόλι ἀπεριποίητο.

Ὅταν ἔφυγαν ἀπὸ τὴν καλύδα οἱ ἔνοικοι τῆς ἐπρόντισαν νὰ κλείσουν τὸ ἀνοιγμα τοῦ τζακιῦ καὶ τὰ παραθυρόφυλλα καὶ νὰ κλειδώσουν τὴν πόρτα. Δὲν εἶχαν ὅμως συλλογισθεῖ ὅτι τὸ τζάκι ἀπὸ τὸ ἕνα παράθυρο εἶχε σπάσει κι' ὅτι ἡ τρύπα ἦταν βουλωμένη μ' ἕνα κουρέλι. Μὲ τις βροχὲς

λοιπὸν τὸ κουρέλι ἐκεῖνο σάπισε καὶ στὸ τέλος μιὰ καρακάξα τὸ τσίμπησε καὶ τὸ πέταξε κάτω.

Ἡ πλαγιά τοῦ βουνοῦ, ὅπου βρίσκονταν ἡ καλύδα, δὲν ἦταν τόσο ἔρημη, ὅσο θὰ νόμιζε κανεὶς. Ἐνα ὁλόκληρο κοπάδι ἀπὸ καρακάξες κατοικοῦσε ἐκεῖ, ὅχι ὅμως ὁλόκληρο τὸ χρόνο. Τὸν χειμῶνα οἱ καρακάξες πηγαιναν στὴν ξενητιά, ὅπως δὶα τὰ πουλιά, τὸ καλοκαίρι πετοῦσαν σ' ὁλόκληρη τὴ νότιο Σουννέρδια ἀπὸ τὸ ἕνα χωράφι στ' ἄλλο ταμπώνοντας τοὺς σπόρους κι' ἐκλεβαν τ' αὐγά, τὰ πουλάκια καὶ τὰ ὀπωρικά ἀπὸ τις αὐλὲς τοῦ Σουννέρμπο. Τὴν ἀνοιξὴ ὅμως, ὅταν ἤθελαν νὰ χτίσουν τις φωλιές τους καὶ νὰ γεννήσουν τ' αὐγά τους, ἔρχονταν στὴν πλαγιά τοῦ βουνοῦ ποὺ βρίσκονταν ἡ καλύδα. Ἡ καρακάξα ποὺ εἶχε βγάλει τὸ κουρέλι ἀπὸ τὸ παράθυρο λεγόταν Ἀσπροφτέρουγος, κανεὶς ὅμως ἀπὸ τὸ κοπάδι τῆς δὲν τὴ φώναζε μὲ τὸνομά της, ἀλλὰ τῆς εἶχαν δώσει τὸ

Οἱ Καρακάξες.

παρτσούκλι Κούτας, γιατί ἦταν πάντα ἀδέξια καὶ κουτὴ καὶ δὲν ἦταν ἱκανὴ γιὰ τίποτε ἄλλο, παρὰ μονάχα γιὰ νὰ τὴν κοροϊδεύουν. Ὁ Κούτας ἦταν μεγαλύτερος καὶ δυνατότερος ἀπὸ τις ἄλλες καρακάξες, ἀλλ' αὐτὸ δὲν τὴ βοηθοῦσε σὲ τίποτε, οὔτε ἐμπόδιζε τις ἄλλες νὰ τὴν κοροϊδεύουν. Κι' οὔτε τὸ ὅτι κρατιόταν ἀπὸ μεγάλη οἰκογένεια τὴ βοηθοῦσε σὲ τίποτε. Δικαιωματικῶς ὁ Ἀσπροφτέρουγος ἔπρεπε νὰ εἶναι ὁ ἀρχηγὸς τοῦ κοπαδιοῦ, γιατί τὸ ἀξίωμα αὐτὸ ἀνήκε πάντοτε στὸν μεγαλύτερο τῆς οἰκογένειάς του. Ἀλλὰ προτοῦ ἀκόμη νὰ γεννηθῇ ὁ Ἀσπροφτέρουγος ἡ οἰκογένειά του εἶχε χάσει πειὰ τὴν ἀρχηγία καὶ ἀρχηγὸς τοῦ κοπαδιοῦ ἦταν τώρα μιὰ σκληρὴ καὶ ἀγρία καρακάξα ποὺ ὠνομάζονταν Μαυροκέφαλος.

Οἱ καρακάξες εἶχαν ἀλλάξει τὸν ἀρχηγὸ τους γιατί εἶχαν ἀποφασίσει νὰλλάξουν καὶ τὸν τρόπο τῆς ζωῆς τους. Ὁ περισσότερος κόσμος θὰ νομίζει ὅτι ὅλες οἱ καρακάξες ζοῦν κατὰ

τὸν ἴδιο τρόπο, ἀλλ' αὐτὸ δὲν εἶναι σωστό. Ὑπάρχουν ὁλόκληρα κοπάδια ποὺ ζοῦν πολὺ τίμια, δηλαδὴ τρέφονται μονάχα μὲ σπόρους, μὲ σκουλήκια καὶ μὲ ψόφια ζῶα. Ὑπάρχουν ὅμως κι' ἄλλα ποὺ κάνουν μιὰ ληστρική ζωὴ. Σκοτώνουν λαγούς καὶ πουλάκια, κλέβουν τ' αὐγά ἀπὸ τις φωλιές καὶ ἀρπάζουν ὅ,τι τοὺς χτυπήσει στὸ μάτι.

Οἱ παλιοὶ ἀρχηγοὶ ἦσαν αὐστηροὶ πολὺ καὶ ἐνόσφ διηθύναν αὐτοὶ τὸ κοπάδι, κανένα πουλὶ δὲν μπορούσε νὰ πῇ κακὸ γιὰ τις καρακάξες. Τὸ κοπάδι ὅμως ἦταν πολὺ μεγάλο, ὅπερ πολὺ ἀπὸ πείνα καὶ στενωχώρια καὶ ἔτσι οἱ καρακάξες ἀποφάσισαν νὰ πάψουν πιά νὰ ζοῦν μ' αὐτὸ τὸν τρόπο. Ἐπαναστάτησαν λοιπὸν ἐναντὶον τῆς οἰκογένειάς τοῦ Ἀσπροφτέρουγος καὶ διάλεξαν γιὰ ἀρχηγὸ τὸν Μαυροκέφαλο ποὺ ἦταν ὁ χειρότερος κλέφτης μέσα στὶς καρακάξες, ἀν δὲν τὸν ξεπερνοῦσε ἡ γυναίκα του ἡ Ἀνεμό-

γοργή. Κάτω ἀπ' τὴν ἀρχηγία λοιπὸν αὐτῶν τῶν δύο, οἱ καρακάξες ἔκαναν τώρα μιὰ τέτοια ζωὴ, ποὺ εἶχαν γίνε σχεδὸν πιδ ἐπίφοδες ἀπὸ τὰ γεράκια καὶ τις κουκουβάγιες.

Τὸν Ἀσπροφτέρουγο οὔτε τὸν εἶχαν καθόλου λογαριάσει. Ὁλόκληρο τὸ κοπάδι ἐκήρυξε μὲ μιὰ φωνὴ ὅτι δὲν ἐμοιαζε καθόλου μὲ τοὺς ἐνδοξοὺς προγόνους του

καὶ ὅτι οὔτε συζήτησις μπορούσε κἄν νὰ γίνῃ γιὰ νὰ τὸν ἐκλέξουν ὡς ἀρχηγό. Μερικοὶ μάλιστα πιδ ἔβουνοι ἔλεγαν ὅτι ὁ Κούτας ἦταν πολὺ τυχερὸς ποὺ ἦταν τόσο βλάκας, γιατί ἄλλοιως ὁ Μαυροκέφαλος καὶ ἡ γυναίκα του δὲν θὰ τολμοῦσαν νὰ κρατήσουν στὸ κοπάδι τοὺς ἑναν ἀπόγονο τῆς ἀρχαίας οἰκογένειας τῶν ἀρχηγῶν.

Ἀπεναντίας ὅμως, τώρα κι' οἱ δύο τους ἦσαν πολὺ καλοὶ μὲ τὸν Κούτα καὶ τὸν ἔπαιρναν μαζί τους στὰ κυνήγια. Ἔτσι μπορούσαν δλοι νὰ ἰδοῦν πόσο πιδ ἱκανοὶ ἦταν ἀπ' αὐτοὺν.

Καμμιὰ ἀπὸ τις καρακάξες δὲν γνώριζε ὅτι ὁ Κούτας ἦταν ἐκεῖνος ποὺ εἶχε βγάλει τὸ κουρέλι ἀπὸ τὸ παράθυρο κι' ἂν τύχαινε νὰ τὸ μάθουν θὰ παραξενεύονταν πολὺ. Ποτὲ ὁ Κούτας δὲν εἶχε δειξέ ἴσα μὲ τότε ὅτι μπορούσε νὰ ἔχει τέτοια τόλμη ὥστε νὰ πλησιάζῃ μιὰ ἀνθρώπινη κατοικία. Δὲν φανέρωσε ὅμως σὲ κανένα τὸ κατόρθωμά του, γιατί εἶχε τὸ σκοπὸ του.

(*Ακολουθεῖ)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Ο ΤΖΑΚ

[Μυθιστόρημα ALPHONSE DAUDET, διασκευασμένο γιὰ τὴν «Διάπλασι» ἀπὸ τὸν κ. Γρ. Ξενόπουλο].

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Μὰ γιὰ φαντάσου, τὸ καίμενο τὸ παιδί... Πῶς θάκούσῃ τέτοιον πράγμα;... Ὡς εἶναι φοβερό!... Ἡ ζωὴ του συντρίβεται... τὸ μέλλον του χάνεται...

Μιὰ σύσπαση στὸ πρόσωπο τῆς Σελίλης ἔδειξε ὅλη τῆς τὴ συγκίνηση. Ὁ παππούς τῆς τὴν ἔπιασε ἀπ' τὸ χέρι: — Ἐλα, μικρή μου, σὲ παρακαλῶ... μὴ βιασθῇς νὰ πάρῃς μιὰ τέτοια ἀπόφαση... Περίμενε ἀκόμα λίγο... Ὡς ἰδῇς, θὰ σκεφθῇς...

Κι' ἐκείνη μὲ ἀτάραχη σταθερότητα: — Ὅχι, παππού, εἶναι ἀδύνατο! Ἐννοῶ νὰ μᾶθῃ τις διαθέσεις μου τὸ γρηγορότερο. Τὸ ξέρω πῶς θὰ τοῦ προξενήσω μιὰ μεγάλη λύπη. Ἀλλὰ ὅσο ἀργότερα τοῦ ἔλθῃ, τόσο χειρότερο θὰ εἶναι τὸ χτύπημα.

— Ὡστε τὴν Κυριακὴ ποὺ θάρθῃ, θὰ τὸν διώξουμε; ρώτησε ἀπελπισμένος ὁ γέρος.

— Ναί!

— Καλὴ. Τὸ κάτω-κάτω ἐγὼ φταίω. Ἦσουν πολὺ μικρὴ ὅταν ἔκαμα τὸ σχέδιό μου. Ἐπρεπε νὰ ὑποθέσω πῶς μπορούσε νὰ συμβῇ κι' αὐτό... Δὲ σοῦ θυμῶνω. Λυποῦμαι μόνο...

Ὁ γιαντὸς δὲν ἤξερε πῶς νὰ κάμῃ: Ἦταν ἀραγε καλύτερο νὰ γράψῃ τοῦ Τζάκ; Κι' ἐδοκίμασε δυὸ-τρία γράμματα ποὺ ὅλα ἀρχίζαν ἔτσι: «Τζάκ, παιδί μου, ἡ μικρή δὲν θέλει πιά...» Ἀλλὰ δὲν ἔβρισκε τί ἄλλο νὰ πῇ παρακάτω. Καὶ στὸ τέλος σκέφθηκε: «Ὅχι, καλύτερα νὰ τοῦ μιλήσω». Καὶ γιὰ νὰ κερδίσῃ, καθὼς εἶπαμε, καιρὸ, ἔστειλε στὸν Τζάκ τὸ τηλεγράφημα ἐκεῖνο.

Πέρασε ἡ ἐβδομάδα χωρὶς νὰ μιλήσῃ πιά γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα μὲ τὴ Σελίλη. Μόνο τὸ Σάββατο τὴ ρώτησε:

— Ἀῦριο θάρθῃ. Ἐχεις ἀκόμα τις ἰδίες ιδέες; Ἡ ἀπόφασή σου εἶναι ἀνέκκλητη;

— Ναί.

— Καλὰ!

Ὁ Τζάκ ἔφθασε τὴν Κυριακὴ πολὺ νωρὶς καὶ μὲ μιὰ τρεχάλα, ἀπὸ τὸν σταθμὸ τοῦ Ἐδρύ, βρέθηκε στὸ Ἐτιόλ. Ἡ συγκίνησή του ἦταν μεγάλη καθὼς περνοῦσε τὸ κατώφλι τοῦ γιαντροῦ, κατώφλι ὥστόσο φιλικό, ποὺ ἔπρεπε νὰ τοῦ δίνῃ θάρρος...

— Ὁ κύριος σὰς περιμένει στὸ περβόλι, τοῦ εἶπε ἡ μικρὴ ὀπηρετρία ποὺ τοῦ ἀνοίξε.

Κι' ἀμέσως ἡ καρδιά του πάγωσε ἀπὸ τὸ φόβο κάποιας συμφορᾶς.

Σὲ λίγο ἡ ἀναστατωμένη μορφή τοῦ

γέρο-Ριδάλ τὸν τρώμαξε περισσότερο.

— Ἡ Σελίλη δὲν εἶν' ἐδῶ; ἦταν ἡ πρώτη ἐρώτηση τοῦ δυστυχισμένου παιδιοῦ.

— Ὅχι, φίλε μου, ἀποκρίθηκε μὲ κόπο καὶ μὲ τρεμουῖα ὁ γιαντὸς. Τὴν ἄφησα ἐκεῖ-πέρα... ἐκεῖ ποὺ ἤμαστε. Ὡς μείνῃ ἀκόμα...

— Πολὺν καιρὸ;

— Ὁ, ναί, πολὺν, πολὺν καιρὸ...

— Τότε λοιπὸν... δὲν μὲ θέλει πιά, κύριε Ριδάλ;

Ὁ γιαντὸς δὲν ἀποκρίθηκε. Ὁ Τζάκ ἐκάθησε σ' ἕνα πάγκο γιὰ νὰ μὴν πέσῃ. Σπώπασαν λίγες στιγμὲς κι' οἱ δύο. Ἐπειτα ὁ γέρος ἀκούμπησε τὸ χέρι του πατρικὰ στὸν ὦμο τοῦ παιδιοῦ:

— Μὴν ἀπελπίζεσαι, Τζάκ.

Μπορεῖ ἀκόμα νὰλλάξῃ ἰδέα...

Εἶναι τόσο μικρή...

Ἦσως αὐ-

τὸ δὲν εἶναι παρὰ μιὰ ἰδιοτρο-

πία...

— Ὅχι, κύριε Ριδάλ, τὸ ξέ-

ρετε καλά, ἡ Σελίλη δὲν ἔχει

ἰδιοτροπίες... Ὡς τὸν φοβερό

ἂν ἔδινε μιὰ μαχαίριὰ κατὰ-

στηθα ἀπὸ ἰδιοτροπία! Ἀλλὰ

ὅχι... ἐγὼ εἶμαι βέβαιος...

θὰ σκέφθηκε πολὺ πρὶν πάρῃ

τέτοια ἀπόφαση, καὶ θὰ τῆς ἐ-

στοίχισε μάλιστα... Ἐ, ἔπρε-

πε νὰ τὸ περιμένω...

Ἦταν

δυνατὴ γιὰ μένα μιὰ τόσο με-

γάλη εὐτυχία; Νὰ ξέρατε πό-

σες φορὲς εἶπα: «Εἶναι πάρα

πολὺ ὠραῖο, δὲν θὰ γίνῃ!» Καὶ νὰ το,

δὲν ἔγινε.

Μὲ μεγάλη προσπάθεια συγκράτησε τὸν λυγμὸ ποὺ τὸν ἐπνιγε. Σηκώθηκε μὲ κόπο ὁ κ. Ριδάλ τοῦ ἔπιασε τὰ χέρια:

— Συγχώρεσέ με, καίμενο μου παιδί. Ἐγὼ φταίω γιὰ ὅλ' αὐτὰ. Μὰ ὁ σκοπός μου ἦταν νὰ κάμω δυὸ εὐτυχισμένους.

— Ὅχι, κύριε Ριδάλ, δὲν φταίτε σεις. Αὐτὸ ἦταν μοιραῖο. Ἡ Σελίλη στέκεται πολὺ πιδ ψηλά καὶ δὲν μπορούσε νὰ γαπήσῃ ἔμένα. Ὁ οἶκος ποὺ τῆς προξενοῦσε ἡ δυστυχία μου, τὴ γέλασε μιὰ στιγμή κι' ἐνόμισε πῶς ἦταν ἀγάπη. Μὰ τώρα τὸ βλέπει καλά κι' ἡ ἀπόστασις ποὺ μᾶς χωρίζει, τῆς κάνει τρόμο. Ἀδιάφορο! Σὰς παρακαλῶ νὰ τῆς πῇτε ἐκ μέρους μου πῶς δὲν θὰ τῆς κρατήσω κάκια. Ὑπάρχει κάτι ποὺ μ' ἐμποδίζει. Εἶναι ἡ σκέψη ὅτι αὐτὴ τὴ λίγη εὐτυχία ποὺ γνώρισα στὴ ζωὴ μου, ἀπὸ πῆρσιν τέτοιον καιρὸ ποὺ πῆγαμε μαζί στὸν τρύγο τοῦ Κουντραί, ὡς σήμερα, ὡς πρὸ ὀλίγου, τὴ χρωστώ ὅλη στὴ Σελίλη καὶ σὲ σὰς. Αὐτὸ δὲν θὰ τὸ ξεχάσω ποτέ!

Καὶ τράδῃξε τὰ χέρια του ἀπὸ τὸ τρεμουλιαστὸ σφίξιμο τοῦ γέρο-Ριδάλ.

— Φεύγεις, Τζάκ;... Δὲν κάθεται νὰ φᾶς μαζί μου;...

— Ὅχι, εὐχαριστῶ, κύριε Ριδάλ. Δὲν θὰ σὰς ἔκανα τόσο εὐχάριστη συντροφιά...

Ἐκίνησε μὲ σταθερὸ βῆμα, πέρασε τὴν καγγελοπόρτα τοῦ κήπου κι' ἀπομακρύνθηκε γοργὰ χωρὶς νὰ κοιτάξῃ πίσω του. Ἀν γύριζε ὅμως, κεῖ-πάνω, στὸ πρῶτο πάτωμα, πίσω ἀπὸ τὸ ἀνασηκωμένο λευκὸ μπερνετάκι, θάβλεπε τὴ Σελίλη, ποὺ τὸ ἴδιο χλωμὴ, τὸ ἴδιο κι' αὐτὴ ταραγμένη, ἐκλαιγε τείνοντάς του τὰ χέρια, σὰ νὰθελε νὰ τὸν φωνάξῃ, νὰ τὸν κρατήσῃ...

Οἱ ἀκόλουθες ἡμέρες στάθηκαν πολὺ θλιβερὲς στοῦ Ριδάλ. Τὸ σπιτάκι, φαῖδρὸ τοὺς τελευταίους μῆνες, ξαναπῆρε τὴ θλιθερὴ ὄψη τὴν παλιά. Ὁ γιαντὸς, καταπικρομένος, κατασκόπευε τὴν ἐγγονή του, ποὺ πότε περπατοῦσε μονάχη στὸν ἔρημο κήπο, πότε καθόταν ὠρες στὴν κάμαρα τῆς μητέρας τῆς, ποὺ τὴν εἶχε ξανανοίξει. Τὴν ἔπιανε συχνὰ νὰ κρυφοκλαίῃ. Κι' ὁ γέρος ἀποροῦσε πολὺ: Πονοῦσε λοιπὸν κι' ἡ Σελίλη; Μὰ γιατί; Ἀν ἀγαποῦσε, ἂν ἤθελε ἀκόμα τὸν Τζάκ, τότε γιατί τὸν ἐδιώξε; Κάποιο μυστήριον κρυόταν ἐδῶ, ποὺ τοῦ κάκου ὁ δυστυχισμένος παππούς προσπαθοῦσε μὲ κάθε τρόπο νὰ ἐξεχνιόσῃ...

Ἡ Σελίλη δὲν ἐννοοῦσε νὰπαντήσῃ σὲ καμμιὰ τὸν ἐρώτηση. Τοῦ ἔφευγε, τοῦ ξεγλουτροῦσε, ἡ κρατοῦσε ἐπίμονη σιγή, σὰ νὰ ἦταν ἕνα ζήτημα ποὺ ἀφοροῦσε μόνον αὐτὴ τὴν ἴδια, τὴν ψυχὴ τῆς, τὴ συνείδησή τῆς, καὶ δὲν εἶχε νὰ δώσῃ λόγον σὲ κανένα.

(*Ακολουθεῖ)

ΠΡΟΣΠΕΡΑΣΜΑ

Ἐκεῖ ποὺ πέρασα, χωρὶς μὴν ἐγνοῖα ἡ χρεὸς νὰ μ' ἔχει στείλει, ὁ κόσμος ἐμοῖαζε, θαρρεῖς, ἔστηνμα ἀναρρώσεως, τὸ δειλὸ...

Ἐνέες μεριές, ξεχωριστές, λουλουδιὰ εἶχαν ἐκεῖ, καὶ μῦθο, κι' οἱ χηταῖες, χερσαῖες ἀντίκρου στέκανε, ἕνα γύρο.

Μιὰ αἰώνια ἐδόθε ἀναλαμπή, μιὰ σκυὰ πρῶσιση πιδ πέρα, καὶ μιὰ κισσὸπλεχτή σκεπή... — τί φῶς καλὸ, καὶ τί ἄσπρη μέρα!

Καὶ μιὰ κάρδιτ, ποὺ τὸ σκληρὸ δίνει τὸ πείσμα καὶ πετρώνει, παρόμοιο φύσημα ἀλαφρὸ θάσπαζε, σὰ χλωρὸ ἀποροκλῶν.

— Ψυχὴ μὲ μάτια σφαλιστά, σὲ ξένα χέρια ἀναθρεμμένη, μὴν προσπερνᾷς: φτάνουν κι' αὐτὰ! Τὸ φταῖμὸ σου σὲ φτωχαίνει.

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΞ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΠΑΙΔΙΚΗΣ ΤΡΕΛΛΗΣ

[Αριθ. Έγκρ. 50]

Θυμάμαι, είναι πέντε έξη χρόνια τώρα. 'Ο καιρός ήταν βροχερός και βιαστική και γλήγορη πεταχτήκα στο αντίκρυνό σπιτι της ξαδέλφης μου που ήταν κρυολογημένη. Καθισμένες στο καναπέ-δακι της κάμαράς της, η ξαδέλφη μου κι' εγώ, διασκεδάσαμε κτυπώντας το τζάμι σ' όποιον περνούσε κι' έπειτα κρυβόμαστε με γέλια. Ήταν βροδακι και δυνατή και συρτή ακούστηκε η φωνή του γιαιούρτι :

— Γιαιούρτι ! Γιαιούρτι !

Τικ-τάκ, κτυπήσαμε το τζάμι. 'Ο γιαιούρτις κοιτούσε άριστερά και δεξιά να δη ποιος τόν φωνάξει κι' είχε βγάλει μάλιστα έναν άσπρο κεσέ — θαρρώ πως τόν βλέπω — για να τόν προσέρει στον πελάτη του. Ήταν δυο κεσέδες που τόν είχαν μείνει και φοβόταν μη τού ξυνίσουν. Ήταν ένας μισόκοπος άνθρωπος μ' ένα άγριο μούτρο που τόν σκέπαζε ο μισοσηκωμένος γιακάς ενός χαρζου παλτού. Σίγουρα τουκαρβαβήτης ήταν.

Αφού μάταια προσπάθησε να δη αυτόν που τόν κτύπησε το τζάμι να παρουσιάσθ στην πόρτα, έβαλε τή του ξυνίσουν. Ήταν ένας μισόκοπος άνθρωπος μ' ένα άγριο μούτρο που τόν σκέπαζε ο μισοσηκωμένος γιακάς ενός χαρζου παλτού. Σίγουρα τουκαρβαβήτης ήταν.

Αφού μάταια προσπάθησε να δη αυτόν που τόν κτύπησε το τζάμι να παρουσιάσθ στην πόρτα, έβαλε τή του ξυνίσουν. Ήταν ένας μισόκοπος άνθρωπος μ' ένα άγριο μούτρο που τόν σκέπαζε ο μισοσηκωμένος γιακάς ενός χαρζου παλτού. Σίγουρα τουκαρβαβήτης ήταν.

Αφού μάταια προσπάθησε να δη αυτόν που τόν κτύπησε το τζάμι να παρουσιάσθ στην πόρτα, έβαλε τή του ξυνίσουν. Ήταν ένας μισόκοπος άνθρωπος μ' ένα άγριο μούτρο που τόν σκέπαζε ο μισοσηκωμένος γιακάς ενός χαρζου παλτού. Σίγουρα τουκαρβαβήτης ήταν.

Αφού μάταια προσπάθησε να δη αυτόν που τόν κτύπησε το τζάμι να παρουσιάσθ στην πόρτα, έβαλε τή του ξυνίσουν. Ήταν ένας μισόκοπος άνθρωπος μ' ένα άγριο μούτρο που τόν σκέπαζε ο μισοσηκωμένος γιακάς ενός χαρζου παλτού. Σίγουρα τουκαρβαβήτης ήταν.

Αφού μάταια προσπάθησε να δη αυτόν που τόν κτύπησε το τζάμι να παρουσιάσθ στην πόρτα, έβαλε τή του ξυνίσουν. Ήταν ένας μισόκοπος άνθρωπος μ' ένα άγριο μούτρο που τόν σκέπαζε ο μισοσηκωμένος γιακάς ενός χαρζου παλτού. Σίγουρα τουκαρβαβήτης ήταν.

Αφού μάταια προσπάθησε να δη αυτόν που τόν κτύπησε το τζάμι να παρουσιάσθ στην πόρτα, έβαλε τή του ξυνίσουν. Ήταν ένας μισόκοπος άνθρωπος μ' ένα άγριο μούτρο που τόν σκέπαζε ο μισοσηκωμένος γιακάς ενός χαρζου παλτού. Σίγουρα τουκαρβαβήτης ήταν.

Αφού μάταια προσπάθησε να δη αυτόν που τόν κτύπησε το τζάμι να παρουσιάσθ στην πόρτα, έβαλε τή του ξυνίσουν. Ήταν ένας μισόκοπος άνθρωπος μ' ένα άγριο μούτρο που τόν σκέπαζε ο μισοσηκωμένος γιακάς ενός χαρζου παλτού. Σίγουρα τουκαρβαβήτης ήταν.

Αφού μάταια προσπάθησε να δη αυτόν που τόν κτύπησε το τζάμι να παρουσιάσθ στην πόρτα, έβαλε τή του ξυνίσουν. Ήταν ένας μισόκοπος άνθρωπος μ' ένα άγριο μούτρο που τόν σκέπαζε ο μισοσηκωμένος γιακάς ενός χαρζου παλτού. Σίγουρα τουκαρβαβήτης ήταν.

Αφού μάταια προσπάθησε να δη αυτόν που τόν κτύπησε το τζάμι να παρουσιάσθ στην πόρτα, έβαλε τή του ξυνίσουν. Ήταν ένας μισόκοπος άνθρωπος μ' ένα άγριο μούτρο που τόν σκέπαζε ο μισοσηκωμένος γιακάς ενός χαρζου παλτού. Σίγουρα τουκαρβαβήτης ήταν.

Αφού μάταια προσπάθησε να δη αυτόν που τόν κτύπησε το τζάμι να παρουσιάσθ στην πόρτα, έβαλε τή του ξυνίσουν. Ήταν ένας μισόκοπος άνθρωπος μ' ένα άγριο μούτρο που τόν σκέπαζε ο μισοσηκωμένος γιακάς ενός χαρζου παλτού. Σίγουρα τουκαρβαβήτης ήταν.

Αφού μάταια προσπάθησε να δη αυτόν που τόν κτύπησε το τζάμι να παρουσιάσθ στην πόρτα, έβαλε τή του ξυνίσουν. Ήταν ένας μισόκοπος άνθρωπος μ' ένα άγριο μούτρο που τόν σκέπαζε ο μισοσηκωμένος γιακάς ενός χαρζου παλτού. Σίγουρα τουκαρβαβήτης ήταν.

— 'Ωχ, κατσάδα πούχουμε να φάμε, σηκώσαμε το μπαμπά απ' τη θέση του !

Πέρασαν δέκα λεπτά, είκοσι, μισή ώρα, τίποτα δεν ακούστηκε. Μια αγωνία πλημμύριζε μέσα μας. Θά' ελθι; δεν θα' ελθι; Κι' εγώ τού γιαιούρτι τὰ γιαιούρτια δεν ξύνισαν, γιατί τὰ έκανε, έμεις με ξυνισμένα μούτρα περιμέναμε την κατσάδα. 'Αλλά περίεργο, δεν ήλθε ποτέ! Είχαμε όμως ανάγκη από μεγαλύτερη τιμωρία ; Κλειστήκαμε δλο τάπητο-γιομα, χάνοντας κάθε μας παιχνίδι και περιμένοντας μ' άγιο-νια. Πάντα μία τρέλλα θα τιμωρηθί κι' ός μίη είναι η τιμωρία που περιμένει κανείς...

Έλθά

ΕΝΑ ΣΗΜΑΔΙ ΠΟΥ ΜΟΛΙΣ ΦΑΙΝΕΤΑΙ

[Αριθ. Έγκρ. 53]

Τό βράδι, αν δεν κάνω έτσι, δεν μπορώ να κοιμηθώ. Πρέπει να τυλίξω δλο το κεφάλι με τόν σεντόνι, να τόν κατεβάσω ως τὰ φρυδιά για να με πάρει ο ύπνος. 'Ο μακαρίτης ο πατέρας με μάλανε. Γιατί να σκεπάζω τόν κεφάλι ; Δεν έβλεπε κανένα λόγο. Κι' όταν άνοιξε τόν στόμα κάποτε για να τού πω, πως από τότε που έπεσα κι' έσκισα τόν φρυδί μου, καθώς βρόδθηκε μπροστά μου μια γλάστρα, σιγμές-σιγμές αί-σθάνομαι την ανάγκη να ξουλή-σώ με τή γροθιά μου τή λακού-βα που σχηματίζεται ανάμεσα, — πές ανάμεσα, — στὰ φρυδιά, κι' αν δεν τόν κάνω μούχεται κάτι σαν τρέλλα, έμπηξε τὰ γέλια.

— Μήν τόν ξαναπής ! Μα μήν τόν ξαναπής, σου λέω, και σ' άκούσει κανείς !

Κι' όμως. Δεν ξέρω αν αυτό που έλεγα ήταν αστείο. Ήταν ωστόσο κάτι που τόν παθαίνω. Σοβαρά. Γι' αυτό κουκουλώω τόν κεφάλι άμα πλαγιάζω. Θέλω να μού σφίξη κάτι σκληρό, ένας σπάγγος, τόν στρίψω μου τόν σεντόνι, τή λακούβα που σχημα-τίζεται ανάμεσα στὰ φρυδιά. 'Αλλοιώς, μούχεται κάτι σὰ χαλά-δα, σαν ήλιγγος, σαν τρέλλα.

Τι μέρα ήταν εκείνη, δέ θυ-μάμαι. 'Ο πατέρας μου θυμό-ταν. Ήταν Πρωτοχρονιά. Και τόν θυμόταν, γιατί θυμόταν και πως στήν κλινική που με πήγαν για να μού ράψουν τήν πληγή, έβγαλε κι' έδωσε δυο λίρες, τόν μπουναί που τού είχαν κάνει στὸ γοαφείο που εργαζόταν.

Κι' εγώ θυμάμαι πολλά. Θυ-μάμαι πού έπαυσα στήν αλλή-μα, κοντά σέ μια σειρά από γλά-στρες με όμορφα λουλουδία, — κρίνους, γαρύφαλλα και κάτι άλ-λα που δεν είχα μάθει ακόμα τὰ δνόματά τους, γιατί ήμουν και πολύ μικρός τότε και πολύ λίγα χωρούσε τόν κεφαλάκι μου, — και πως έπαυσα μ' ένα τόπι. Και θυμάμαι πως τόν τόπι, ίσως για-τί είχε κουραστεί τόν καίμενο,

χώθηκε στὸ τέλος πίσω απ' τις γλάστρες κι' έστρυμώχτηκε σέ μια γωνία. Κι' εγώ χύμηξα άμέσως να τόν ξετρυπώσω μὰ, είτε έπει-δή ή βιάση μου ήταν υπερβολι-κή, είτε γιατί τὰ παπούτσια μου ήταν καινούργια και γλιστρούσαν, — αλήθεια, δεν έκανε λάθος ο πατέρας : για να φορώ καινούρ-για παπούτσια, θά πη πως ήταν πρωτοχρονιά, — πέφτω, πέφτω στὰ χεϊλιά της γλάστρας, και μού κό-βει τόν φρυδί...

— Μαμάμια !

— Άνοιξε ή πόρτα τής σάλας, πού εκουβέντιζαν με κάποιον ξέ-νο, και τρέχουν κι' ο μπαμπάς κι' ή μαμά σαστισμένοι. 'Η μα-μά άρχισε να ξεφωνίζει :

— Τό παιδί μου ! Τό παιδί μου !

Είδαν τὰ αϊματα γύρω στὸ μά-τι μου, και νόμισαν πως τόν βγα-λα. Δυστυχισμένοι ! Τι τρομάρα έπλησαν... 'Εγώ σπάραξα. 'Α-κουσαν απ' τάλλο σπιτι τὰ κλά-ματα και τις φωνές, κι' έσκαί-στηκαν να στήσουν μια σκάλα στὸν τοίχο που χωρίζει τις αλ-λές μας, για να δουν τί τρέχει.

Πρώτη φάνηκε ή «γιαγιά», — ή κυρά-Χρυσούλα, με τὰ όγδό-νια της χρόνια, που μ' αγαπούσε σαν έγγονο της.

— 'Ο Κωστάκης ! 'Ο Κωστά-κης ! Τι έπαθε, καλέ ;

Τι άλλο ελε, δέ θυμάμαι. 'Ω-στόσο ή μαμά, άργότερα πολύ, σαν έμεγάλωσα και δεν έπαί-ζα πια με τόν τόπι, μούπε πως αυτή ήταν πού τή συνέφερε, γιατί εί-χε λυποθυμώσει, — και πως αυτή ήταν πού είπε, ότι έπρεπε να με πάρη ή ύπηρετία της κόρης της, στήν άγκαλιά, και να με παη-μα-ζι με τόν μπαμπά στήν κλινική...

Μακντόφ

ΠΙΝΕΛΛΙΣ

ΣΤΟ ΓΥΡΙΣΜΑ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ

[Αριθ. Έγκρ. 72]

Είναι άνοιξη. Οι κήποι μο-σκοβολούν, παντού λουλουδία μ' όλα τὰ σχήματα, μ' όλα τὰ χρώ-ματα, μ' όλες τις εωδιές. Τὰ δέντρα φουντωμένα, μικρές πε-ταλούδιτσες πετούν απ' άνθος σ' άνθος και χίλια πουλιά κε-λαϊδούν πάνω στὰ κλαδιά. Χαρά Θεού. 'Ολα γελούν από τόν πο-ταμάκι που κυλά σιγά - σιγά τὰ διάφανα νερά του ως τόν λαμ-πρό ήλιο που ρίχνει τις ζωόγ-νες ακτίνες του. Τό κάθε τι σκιρτά από χαρά.

Καλοκαίρι. Τὰ στάχια χρυσό-νουν στους κάμπους κι' ο σιγα-νός άέρας τὰ κάνει να μοιάζουν με κύματα. 'Από τόν πρωτό άκού-ονται οι χαρούμενες φωνές τών χωρικών που θερίζουν τὰ σανά και τὰ δένουν σέ δερμάτια. 'Εδώ και πέρα σού ξανοίγει τόν μάτι. Κανένα σύννεφο δεν σκεπάζει τόν καταγάλανο ουρανό. Τὰ δέν-τρα γέρνουν στὸ βάρος τών καρ-πών.

Νά και τόν φθινόπωρο. Τὰ φύλ-λα πέφτουν κίτρινα και μαραμέ-να στὸ φύσημα τάνεμου. Μια μελαγχολία απλώνεται γύρω. Μαύρα σύννεφα σκεπάζουν τόν

ουρανό και ρίχνουν βροχή. Είναι τόν πρωτοβρόχι που θά δροσίσει τή γή ύστερ' από τή ζέση τού καλοκαιριού.

Ήρθε κι' ο γέρο-χειμώννας. Χιό-νια, χιόνια... δλο χιόνια. 'Ο ουρανός άσπρος από τὰ σύννεφα κι' ή γή από τόν χιόνι. 'Αγριος σφυρίζει ο βοριάς και σέρνει όλα στὸ διάβα του. Πόσο λυπητερά βουίζουν οι ψηλές κορυφές τών κυπαρισσιών ! Ψυχή στους δρό-μους τού χωριού. 'Ο κόσμος μα-ζεμένος στὰ σπίνια ζεσταίνεται κοντά στὸ τζάκι. 'Η γιαγιά στὰ έγγονάκια πούναι τριγύρω της κι' άκούν τόν παραμύθι λέει : « πάλι θάρθη ». Για πούν τόν λέει ; 'Ισως για τήν άνοιξη...

Φωτεινός

ΟΙ ΔΥΟ ΜΗΤΕΡΕΣ

[Αριθ. Έγκρ. 56]

Ή γυναίκα ενός βοσκού, μαζί με τόν κοριτσάκι της, φύλαγε κα-τσίκες σ' έν' άπόκρημνο βουνό, όπου είχαν τή φωλιά τους πολλοί άητοί.

Έδοκίμασε τόν πόνο ή δύστυχη μητέρα να ιδή τόν παιδί της. τήν πού γλυκεία της άγάπη, να τόν άρπάξει έν' απ' τὰ άρπαχτικά αυτό πουλιά.

Ήταν ένας θηλυκός άητός που πείταξε βαρειά, φέροντας μαζί του τόν πολύτιμο κυνήγι που τόχε διαλέξει για τὰ παιδιά του.

Λογάριασε όμως χωρίς τόν θάρ-ρος τής άλλης μητέρας. Αυτή ή-ταν μόνη. Κανείς δεν βρισκόταν σ' εκείνο τόν έρημο μέρος που να μπορούσε να τήν βοηθήση.

Αφίνοντας τόν κοπαδι της στὸ φύλαγμα τού σκυλιού της, σαν άστραπή άρχισε να παρακολουθί τή βασίλισσα τών πουλιών, έχον-τας για όπλο ένα μικρό ραβδί.

Τρέχοντας όλοένα, ή χωριάτισσα έφθασε στή φωλιά τού πουλιού, χιτωμένη άνάμεσα σ' άπότομους και κοφτερούς βράχους. Μια ά-γρια πάλη έγινε τότε μεταξύ τ' άητού και τής γυναίκας.

Ήταν κάτι τρομερό ! Ή πρώ-τη είχε τή δύναμή της, τόν φοβε-ρό της ράμφος, τὰ σουβλερά της νύχια και τὰ δυνατά της φτερά ; ή άλλη δεν είχε παρά μόνο τόν ραβδί της, τόν θάρρος της και τήν έξυπνάδα πού τής υπαγόρευε επιδέξιες κινήσεις. Ή μητρική άγάπη δεκαπλασίαζε τις δυνάμεις της και στὸ τέλος κατόρθωσε να νικήση. Φαντάζεται κανείς με τί χαρά και συγκίνηση ξαναπήρε τόν κοριτσάκι της από τή φωλιά τού άητού όπου τόχε ρίξει άνάμεσα στ' άπτόπουλα τάρπαχτικά πουλί.

Κατέβηκε γρήγορα τόν βουνό, πού τόχε ανέβει με τόση άγωνία, σφιγγοντας στήν άγκαλιά τήν λατρευτό της παιδί που λίγο έ-λειψε να μη τόν ξαναϊδθί...

(Μετάφραση)

Άσπρος Παλιότσος

Τὸ πρῶτιστον καθήκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶναι ἡ ἔγκαιρος ἀνανέω- σις τῆς συνδρομῆς του.

ΒΡΕΧΕΙ...

[Αριθ. Έγκρ. 58]

Βρέχει... Οι σταγόνες μικρές και σπάνιες στήν αρχή, όπως ό-ταν άρχινάμε να κλάιμε, πέφτουν τώρα χονδρές και γρήγορες, σαν όταν δυναμώνει τόν κλάμμα. Πέ-φτουν και κροτούν επάνω στὰ τζάμια, στίς πλάκες τής αλλής και στίς σκεπές σαν χαλαζί. Τὰ δέντρα άργοσαλεύουν κι' ο κατα-χνιασμένος ουρανός απλώνει ένα μολυβένιο στρώμα, πού δέ μπο-ρεί κανείς να ξεχωρίση τὰ σύν-νεφα.

Ή γατίτσα, πού έκανε τόν γύρο της στὸν κήπο, τινάζεται ξαφνια-σμένη, τρέχει και μού έρεχται στὸ παράθυρο. Σκαρφαλώνει στὰ κά-νυελα και με τις φωνίτσες της μού λέει να τής άνοιξώ. Κι' ά-μα τής άνοιγω, μού άνεβαίνει στήν άγκαλιά, ξαπλώνει τόν χα-ριτωμένο προσωπάκι της και άρ-χίζει τόν άτέλειωτο εκείνο ρόν-ρόν, ρυθμικό σαν τις σταγόνες τής βροχής.

Οι κόττες άνοίγουν τὰ φτερά τους, τινάζονται και τρέχουν γρή-γορα-γρήγορα στὸν όρνιθώνα έ-κει στέκονται και σά νυσταγμέ-νες άνοιγοσφாலούν τὰ μάτια και κοιτούν τή βροχή. 'Από τ' άλλο δωμάτιο φθάνουν στ' αυτιά μου οι νότες τού πιάνου, πού παίζει ή άδελφή μου, πότε γοργές-γο-ργές, πότε πάλι άργά-άργά... Τι μελαγχολία σκορπίζουν οι νότες πού έρχονται άργά-άργά και πού φαίνονται σά να εκφράζουν ένα άνέκφραστο παράπονο. 'Ισόσα δέ λέει κάθε μιά, πόσα δέ λέει στήν ψυχή, πού μόνη αυτή τὰ κατα-λαβαίνει...

Βρέχει... Καθισμένος στὸ πα-ράθυρο, με τή γατούλα στήν άγ-καλιά, κοιτάζω στὸν κήπο τ' ά-τέλειωτα παιγνίδια τής βροχής με τὰ φύλλα τών δέντρων, κι' ή ψυχή μου πλανιέται αλλού, σέ άλλους κόσμους.

Κι' έξω ή νύχτα απλώνεται άργά-άργά επάνω στή μελαγχ-ολική φύση... Μού φαίνεται πως βροσκομαι σέ όνειρο. Πέστε μου είναι νύχτα ή μέρα ;...

Βρέχει...

Μικρομέγας

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Στὸ σχολείο.

— Τι μᾶς παρέχουν τὰ πρό-βατα ;

— Τὸ μαλλί τους.

— Καί τί φτιάχνουμε με τὸ μαλλί ;...

— Δέν ξέρεις ;... Τὰ ρούχα μας !

— 'Οχι, κύριε δάσκαλε. Τὸ δι-κό μου τὸ κοστούμι τὸ φτιάσαμε ἀπὸ τὸ παλιὸ παλτό τοῦ μπαμπά.

Φραγκίσκος

— Για πές μου, Γεώργιο : Σέ τί εἶσαι πρῶτος στὸ σχολεῖο ; σέ τίποτα ;...

— 'Οχι δά ! Εἶμαι πρῶτος... ἀνάμεσα στυς τελευταίους.

Ἀναδρομᾶρης τῆς Ἀττικῆς

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθήναι, 38 ὁδὸς Ἐυριπίδου τῇ 14 'Ιουλίου 1927.

ΓΙΑ ΤΟ ΜΝΗΜΕΙΟ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΗ

Στὴν ἐφημερίδα «Τὰ Χρονικά» τῆς 11 'Ιουλίου, δ κ. Χαρ. Στ. ἐδημοσίευσεν ἕνα ἀρθράκι γιὰ τὸ ζήτημα τοῦ Μνημεῖο τοῦ Πολέ- μῃ. Στὴν ἀρχὴ διηγείται τὴν ἱ-στορίαν : πῶς τὰ παιδιὰ τῆς Δια- πλάσεως εἶχαν τὴν πρωτοβουλίαν νὰ στήσουν δι' ἐράνου ἕνα μνημε- στὸν ἀγαπημένην τους ποιητῇ. πῶς δ' ἐράνω, σὲ δυὸ χρόνια, ἀπέφερε 24,000 δραχμῆς, πῶς ἀγοράσθηκε μ' αὐτὰ τὰ χρήματα κι' ἐγείνετο στὸ μάρμαρο τὸ πρόπλασμα τῆς προτομῆς τοῦ Πολέμῃ ἀπὸ τὸν μακαρίτη γλύπτη Δούκα, — ἐν' ἀ-ριστοῦργημα, — πῶς ἐαχρημάτισθ ἡ Ἐπιτροπὴ, νὰ φροντίσῃ γι' αὐτὸ τὸ ὄρατο μνημεῖο καὶ πῶς ἡ Ἐπιτροπὴ ἐξήγητο καὶ ἔλαβε ἀπὸ τὸ Ὑπουργεῖο τῆς Γεωργίας τὴν ἀδεια νὰ τὸ στήσῃ στὸν Ἐ-θνικὸν Κήπον.

«Τὸ κατάλληλον μέρος, — ἐξα- κολουθεῖ δ κ. Χαρ. Στ., — εὐρέθη καὶ τὸ ζήτημα ἤτο ἐκκρεμὲς ἐν ἀναμονῇ τῆς ἐτοιμασίας τῆς προ- τομῆς, ὅτε ἐγείνετο μία «ἐπιτροπὴ τοῦ Ἐθνικοῦ Κήπου», ἡ ὁποία δὲν ἀ ἀγνωρίζει τὴν ἀδεια πού ἔ- δωσε πέρυσιν τὸ Ὑπουργεῖον καὶ ἔχει ἀντιρρήσεις διὰ νὰ στήσῃ στὸν Κήπον ἡ προτομὴ τοῦ Πολέμῃ, ἐπειδὴ, λέει, δὲν ἔχουν περάσει ἀρκετὰ χρόνια ἀπὸ τὸ θάνατόν του κι' ἡ ἀξία του δὲν ἔχει καθιερω- θεῖ ἀπὸ τὸν χρόνον !

«Ἀποτέλεσμα τῆς παραλόγου αὐτῆς ἀντιλήψεως εἶναι ὅτι ἡ προ- τομὴ ἡ ὁποία εἶναι ἤδη ἐτοιμὴ δὲν στήνεται κι' ἡ ἠθικὴ ἱκανοποίη- σις τοῦ θαυμαστοῦ ποιητοῦ δὲν πραγματοποιεῖται ἐπειδὴ μὴ ἐπι- τροπὴ ἀπὸ τοῦς κ. κ. Ἐλευθε- ρουδάκη καὶ Λεονάρδον, πού πάν- τως δὲν μποροῦν νάχουν σ' αὐτὰ τὰ ζήτηματα ἐγκυρες γνώμες, φέ- ρει ἀντίρρησην στοὺς ἐδικούς, στὸν Ξενοδόχον, στὸν Νιζβάν, στὸν Χατζιδάκι, πού λένε πῶς ἀ- ξίζει δ Πολέμῃς αὐτῆς τῆς τιμῆς.

«Ἢδη φέρομεν τὸ ζήτημα τοῦ- το εἰς γνῶσιν τοῦ κ. Ὑπουργοῦ τῆς Γεωργίας μετὰ τὴν βεβαίωσιν, ὅτι θὰ μελετήσῃ νὰ πράγματα καὶ θὰ σπεύσῃ νὰ ἐπανορθώσῃ μίαν τοιαύτην γνώμην, ἡ ὁποία, ἀν μὴ τι ἄλλο, εἶναι ἀποτέλεσμα λα- ναθαρμένης πεποιθήσεως. Διότι πρέ- πει νὰ βεβαιωθῇ ἂν ἡ τοιαύτη ἐ- πιτροπὴ ἐκτελεῖ τὰ καθήκοντά της ὅταν ἀκριεῖ ἀποφάσεις Ὑ- πουργεῖου».

Ἐθαριστῶ θερμὰ τὸν ἀρθρογ- ρφον γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον του. 'Όσο γιὰ τὴν ἐπανάρθωσιν ὁμοῦ πού ζη- τεῖ ἀπὸ τὸν κ. Ὑπουργὸ τῆς Γε- ωργίας, ἐγὼ δὲν ἔχω καμμίαν ἐλ- πίδα πῶς μπορεῖ νὰ γίνῃ. Οἱ κύ- ρι εἰς αὐτοὶ ἐπιμένουν στὴ γνώμην τους καί, μίαν φορὰ πού ἐτάχθη- σαν ἀπὸ τὸ Κράτος νὰ διευθύνουν τὰ τοῦ Ἐθνικοῦ Κήπου, δὲν μπο- ροῦν νὰ ἐκπληρῶσιν τὸν καθή- κοντα.

— 'Οχι δά ! Εἶμαι πρῶτος... ἀνάμεσα στυς τελευταίους.

Ἀναδρομᾶρης τῆς Ἀττικῆς

νὰ στήσῃ τὸ Μνημεῖο δ ἄλλος σὲ κανένα μέρος τῆς δικαιοδοσίας του.

Ἐνα χαριτωμένο βιβλιαράκι μού ἔστειλε ἡ κυρία Ἐλμίναν Παν- τελάκη, τὸ γένος Ζάννου, δηλα- δὴ ἡ παλιὰ ἀξέχαστη Διαπλάσο- πούλα Παπαροῦνα. Ἐπιγράφε- ται «Ἀνατορὴ τῆς πρώτης παι- δικῆς ἡλικίας» κι' εἶναι γραμμέ- νο με πλήρη γνώση τοῦ θέματος καὶ σὲ ὀλίγῃ δημοτικῇ γλώσσᾳ. Τὸ συσταίνω θερμὰ στίς μητέρες.

Ὁ Ντόριαν μού γράφει : «Κά- ποιος ἡ κάποια, δὲν θυμοῦμαι κα- λά, εἶχε προτείνει νὰ γίνῃ τὸν χει- μῶνα ἕνας χορὸς... Ἐγὼ τώρα προτείνω νὰ λάβῃ σάρκα καὶ ὁ- στὰ ἡ καλὴ αὐτὴ ἰδέα. Νὰ σχη- ματισθῇ δηλαδὴ μίᾳ Ἐπιτροπῇ ἀ- πὸ 5-6 Διαπλάσοπούλων καὶ Δια- πλασοπούλων, — Ἰδανισμὸ, Φιλό- σοφῃ, Βασίλισσα στίς Παπαροῦ- νες, Παναχού Παρὼν κτλ — καὶ νὰ διοργανώσῃ ἕνα μεγάλο χο- ρὸ τίς ἀποκριές : Τὸ Χορὸ τῆς Διαπλάσεως ! Τὰ χρήματα δὲ πού θὰ περισσεύουν (ἀσφαλῶς δὲ θάβαν πολλὰ, γιατί ποιά οἰκογένεια θ' ἀρ- νηθῇ νὰ ὑποστηρίξῃ τὸ περιοδικὸ ἐκείνο πούδωκε στὸ παιδί της τὰ πιδ ὠφέλιμα διδάγματα ; Στὴ Νο- μική σχολὴ μάλιστα, πού εἶναι οἱ περισσότεροι φοιτηταὶ παλῆς Δια- πλασοπούλων, ἀμὶ τοὺς τὸ εἶπα ἔ- γινε ἀνάστα δ Θεός, πολλοὶ ἤθε- λαν νὰγοράσουν ἀπὸ τώρα τὰ εἰ- σιτήρια !) θὰ διατεθοῦν γιὰ κελὴν πού πάντα μᾶς σκέπτεται καὶ μᾶς διδάσκει τόσο ὁμορφα πράγματα...

Ἐτσι, ἐνῶ τὴν τὸ σκεπτόμαστε, σὺν Θεῷ πού χρόνον θάχουμε κα- θέ βδομάδα φύλλο δωδεκασέλιδο καὶ κάθε μῆνα... δεκαεξασέλιδο, χωρίς νάχουμε ἀνάγκη καμμιᾶ ἐ- πιχορήγησιν τοῦ κράτους πού σπα- τάζῃ πάντα ἐδῶ κι' ἐκεῖ ἐνῶ ἀ- φίνει στήν τύχην τους ἐκείνους πού πραγματικὰ φροντίζουν γιὰ τὸ κα- λὸν του. — Ἐθαριστῶ πολὺ τὸν Ντόριαν γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον του. Κι' ἐγὼ νομίζω πῶς ἡ ἰδέα μπορεῖ νὰ πραγματοποιηθῇ, ἀν σχηματισθῇ, μίᾳ Ἐπιτροπῇ ἀπὸ δραστήρια παι- διὰ καὶ κορίτσια, ἀποφασισμένα νὰ ἐργασθοῦν.

Μία σοβαρὴ ἀδιαθεσίαν μ' ἐμπο- δίσει σήμερὰ νὰπάρῃσω σὲ μερι- κὰ γράμματα πού εἶχα φυλαγμένα ἀπὸ τὴν περασμένη ἐβδομάδα. Λυ- ποῦμαι πολὺ, πρὸ πάντων γιὰ τὸν Δουκὴ Λάρα, πού εἶχε νὰ μού γράφει πέντε χρόνια, γιὰ τὴν Ἀ- ναγεννηθεῖσαν Ἑλλάδα πού ἐξ- αναμπαίνει μετὰ καιρὸ στὸν κύ- κλον μου, γιὰ τὴν παλιὰ μου Νε- φελή πού μού γράφει τόσα ἐνδι- κήματα, γιὰ τὴν Καίρην πού πῆρε τώρα καὶ ψευδώνυμο, καὶ καθεξῆς. Ἀλλὰ τί νὰ κάμω ! Ἄν ἔγραπτε τί πονοκέφαλο πού ἔχω αὐτὴ τὴ στιγμή !...

Ἐραῖος Ἐπιστολὰς μού ἔστει- λαν αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα κι' οἱ ἐ- ξῆς : Φύρεν ἔστειλε γιὰ τὴ μαμ- μὰ τῆς μίαν Ἀγγελίαν τῆς «Νέας Ἑστίας», Κωνσταντ. Παχυμάνης (στὴ

του 1925 εξηγηθήν) Δίλιαν (τίς Μ. Ἀγγελίες νὰ τίς γράφεις σ' ἐνα κομμάτι χαρτί χωριστό ἀπὸ τὸ γράμμα.) Ὁασιν, Βόσπορον, Ζωηρόν Παλιόσσον κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἐλαβα μετὰ τὴν 13 Ἰουλίου, θάπαντήσω σὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 233 Διαγωνισμοῦ. Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 16 Σεπτεμβρίου)

473. Μεταγραμματισμός

Νηοὶ εἶναι σὸ Διγαίον,
Μ' ἂν τὸ Τὰ τοῦ κἄνω Ρῶ,
Ποταμὸ στῇ Γερμανία
Σχηματίζω κ' ἀπορῶ.

Ἀθανάσιος Ε. Μίχας

474. Τονόγραφος

Τὸν τόνο ῥημάτων κοινῶν
Ἐὰν μετακινήσης,
Τοῦ Ἑλκιδῶνα κατοικοῦ
Εὐδὺς θὰ σχηματίσης.

Ἀττική Αὐγὴ

475. Αἵνιγμα

Εἶμαι γέννημα τρελλῆς
Κ' ἀπὸ τὸ ῥάσο μου θὰ βγῇ
Ἐνα πασίχαρο παιδί...
Θὰ μᾶς εὖρης καὶ τοὺς τρεῖς;
Τσοῦχτρα

276. Δογοπαικτικὸς Δεξιόγραφος

Ὅρκιζεσθε σὸ... χέρι σου,
Γιὰ δὲ τὸ ξαφνικὸ!
Νά, πᾶς σὸ τραπεζί σου
Σκευὸς οἰκιακὸ.

Ἐλευθέρο Πουλί

277. Ἀριθμητικὴ διὰ λέξεων

(Ὅρος—Ζῶον)=Φωνήεν+(Νή-
σος—Θεός)=Σύμφωνον+(Θεό-
της—Σύνδεσμος)=Σύνδεσμος=
Πόλις τῆς Ἑλλάδος.

Τσοῦχτρα

278. Ποικίλη Μαγικὴ Ἀκρο- στιχίς (Νέον εἶδος)

Εἰς τὰς κάτωθι λέξεις νάντι-
κατασταθῶν τὸ πρῶτον γράμμα
τῆς πρώτης, τὸ δεύτερον τῆς δευ-
τέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ
οὕτω καθέξης, δι' οἰωνδῆποτε
γραμμάτων, οὕτως ὥστε νὰ προ-
κύβουν ἄλλα τόσαι λέξεις, τῶν
ὁποίων τὸ πρῶτον γράμμα τῆς
πρώτης, τὸ δεύτερον τῆς δευτέ-
ρας καὶ οὕτω καθέξης νάποτε-
λοῦν Εὐρωπαϊκὴν πρωτεύουσιν.
παρά, Δέρος, μέλας, ἄρχω,
Ἐλευθέρο Πουλί

279. Ἀνασύνταξις

Μετὰ τὰ γράμματα τῆς πρώτης
σειρᾶς νάποτελεσθῶν τρία βαλ-
κανικά κράτη καὶ μετὰ τὰ γράμ-
ματα τῆς δευτέρας σειρᾶς αἱ
πρωτεύουσά των.

ΑΑΑΑΒΒΓΓΕΕΙΙΑΑΛΛΟΡΡΡΣΣΥ
ΑΑΑΑΒΓΓΕΗΘΗΘΙΙΑΑΝΝΟΡΡΡΣΦ

Περήφανο Ἐλατο

280. Ἐπιγραφὴ ἐν Τριπλῆς Ἀκροστιχίδος.

Τὰ τρία πρῶτα γράμματα τῶν
κάτωθι λέξεων νὰ τεθοῦν κατὰ
σειράν, οὕτως ὥστε νάποτελοῦν
ῥητόν.

1. Λαχανικὸν—σαλατικόν, 2. Κράτος Εὐρωπαϊκόν, 3. Ἄγριον ζῶον, 4. Λατίνος ποιητής, 5. Ἰ-
χθὺς ἢ μονὰς βάρους.

Περήφανο Ἐλατο

281. Ταῦ

+++++=Θεός
+=Κράτος Εὐρώπ.
+=Πρωτεύουσα
+=Ἐποχὴ
+=Ἰταλικὴ πόλις
+=Σάτυρος
+=Ποταμὸς Εὐρώπ.

Οἱ σταυροὶ καθέτως πόλις τῆς Ἑλλάδος.

Ἀθανάσιος Μίχας

282. Γρίφος

	χ	ελ	χ
χ	ελ	1+1	ελ
	χ	ελ	1+1
χ	ελ	1+1	ελ
	χ	ελ	χ
	χ	ελ	χ

Ἐλευθέρο Πουλί

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

283. Cinema-Rébus

1. Κουρέλι, πλούσιος = Ἑλλη-
νικὴ ἐπαρχία.
2. Κουρέλι, βρόχος = ὁ κάτοι-
κός τῆς.

284. Sans Voyelles

L - n - st - l - chv - l - d - pvr -
(Πρωτότυπον) Γαλάσιος Οὐρανός
("Ὅλοι αἱ ἀνωτέρω Ἀσκήσεις ἐλήφθη-
σαν ἀπὸ βραβεύσεως εἰς τὸν 226ον Δια-
γωνισμὸν Συλλογᾶς).

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 18

257. Ἑνεσις (ἐν, ἐς, εἰς.) —
258. Κηρὸς—Κύρος. — 259. Χέλι-
χέρι. — 260. Εἶλος—ἔλεως.

261. Ρ 262-263. 1. Βάτο,
ΚΑΙ βάρος, φάρος.
ΛΟΦΟΣ φάρος, φόρτος,
ΑΡΙΑΔΗΝΗ φάρος, φόρτος,
ΑΣΚΛΗΠΙΟΣ χόρτος. 2. Πά-
ΑΒΑΣΙΔΕΥΤΟΣ ρος, πόρος,
πόλος, Βόλος, βέλος, μέλος, Μη-
λος. — 264 268. Διὰ τοῦ Α: μέλος
(ἢ Δέρος), δειλός, ἔλος, χυλός,
τύλος. — 269. Κακὸν τὸ γῆρας, οὐ
γὰρ ἐρχεται μόνον. 270. Ὁ ἵπ-
πος εἶναι ταχύς, (ὁ ὑπὸ Σῖναι,
τᾶ, χι, ς). — 271-272. 1. Νιόβη,
(ni, eau, vie). 2. Δατάνια (la,
ta, ni, à). — 273. Quand il est
serein (sérin).

Νέος Τιμοκατάλογος

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879—1893)
ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους
ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἐξῆς
πέντε: 7ος, 12ος, 14ος, 18ος καὶ
19ος. Ἐκαστος τῶμος δρ. 25,
ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστέλλόμενος
δραχ. 28,50 διὰ τὸ Ἐσωτερικόν
καὶ δραχ. 35 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894—1926)
ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τό-
μοι, 33 ἐν ὅλῳ. Ἐκαστος τῶμος
ἄρραφος δρ. 80 καὶ ραμμένος
δρ. 85. Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκά-
στου τόμου προσθετέα εἰς τὰς
ἄνω τιμὰς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικόν
δραχ. 5 ὁ ἄρραφος καὶ δρ. 15
ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερι-
κόν δρ. 23 εἴτε ἄρραφος εἴτε
ραμμένος.

ΑΙ ΔΙΑΚΟΠΑΙ ΕΒΘΑΣΑΝ

Προμηθευθῆτε τόμους τῆς
Διαπλάσεως, νὰ περάσετε
εὐχάριστο καλοκαίρι.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΚΖ' — 654]

Ο ΣΟΙ ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΕΞΑΣΦΑΛΙΣΕ-
ΤΕ ΤΗΝ ΕΠΙΤΥΧΙΑ ΣΑΣ στὶς εἰσι-
τήριες ἐξετάσεις τοῦ Πανεπιστημίου, Πο-
λυτεχνείου, Γεωπονικῆς καὶ Δασολογικῆς
Σχολῆς, Στρατιωτικῶν Σχολῶν κλπ., ἐγ-
γραφῆτε σὸ ΕΙΔΙΚΟ ΦΡΟΝΤΙΣΤΗ-
ΡΙΟ τοῦ κ. Ι. Ζαχαριδίου, Δρος Φυσικο-
μαθηματικῶν, ὅπου διδάσκουν ἀνώτεροι
ἐκπαιδευτικοὶ λειτουργοὶ μὲ πείραν πολυε-
τῇ καὶ εἰδικοί γιὰ καθὲ μάθημα. Τὸ ἴδιον
φροντιστήριον ἀναλαμβάνει νὰ προνοήσῃ
μαθητὲς γιὰ ΚΑΤΑΤΑΚΤΗΡΙΟΥΣ καὶ
ΕΙΣΙΤΗΡΙΟΥΣ Γυμνασίων, Πρακτικῶν
Λυκείων καὶ Ἑμπορικῶν Σχολῶν καὶ ΜΕ-
ΤΕΞΕΤΑΣΤΕΟΥΣ μὲ πλήρη ἐγγύησιν ἐ-
πιτυχίας.

Ἀπευθύνθητε: δόξος Πειραιῶς 1, ἡ Κων-
σταντίνου Παλαιολόγου 29, Ἀθήνας. Ὅ-
σοι θέλουν ἀπὸ τῆς ἐπαρχίας μπορούν νὰ
ζητήσουν πληροφορίας μὲ ἐπιστολὴν τοὺς
ἐσωκλείοντας γραμματόσημον 2 δραχμῶν.

[ΚΖ' — 654 δις/]

ΚΥΡΙΑ ΓΑΜΙΣ, καθηγήτρια τῆς Γαλλικῆς,
παράδίδει μαθήματα. Μέθοδος ἀρίστη.
ἐκμάθησις ἀσφαλὴς καὶ σύντομος. Τμη-
μολογία. Συνιστάται θερμῶς καὶ παρ' ἡμῶν.
Πιπίνου 5-Β, (Στάσις Ἀγγελοπούλου).

[ΚΖ' — 654 τρίς/]

Χ. Ω. Ψ. Χ. Ω. Ψ.

[ΚΖ' — 655]

Ι δρόμη Σύλλογος ὑπὸ τὸ ὄνομα
«ΚΥΝΗΓΟΣ»
Πρόεδρος: Παλιὸς Κυνηγός, Ἀντι-
πρόεδρος: Φοβερό Λυκόσκυλλο, Γραμ-
ματεὺς: Δίκαιον, Ταμίας: Μπεκάτσας.
ΤΜΗΜΑΤΑ. Διαγωνισμῶν: Ἀγροῦπα-
πια, Ἀποκαλύψεων: Τρυγόνι, Δημοφθ-
φισματος: Φοβερό Λυκόσκυλλο. Ἀντι-
προσωπεύων: Μπεκάτσας.

Ζητοῦμεν ἀντιπροσώπους. Δ/σις: Αἰκ.
Φοῦρη, ρ. 1. Παλαιὸν Φάληρον.
Α' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ: Ποία τοποθεσία
στὴν Ἑλλάδα σὰς ἀρέσει καλύτερα;
Προθεσμία διμήνης, συμμετοχὴ πεντά-
δραχμοι. Βραβεῖα τρία ἐκλεκτά.

Ὁ Πρόεδρος Διαγωνισμῶν
ΠΑΛΙΟΣ ΚΥΝΗΓΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜῶΝ
ΑΓΡΙΟΠΑΠΙΑ

[ΚΖ' — 656]

Α στρατιά Καβαλλάρη, Ἑλλήν-Ἑκδι-
κήτῃ, Ἀνακατοσύρα, Ταρζάν = Ν.
Πάνο, ἡν ἔπαθε: χὰ! χὰ! χὰ!
Μαρίκα Ἀβραμάκου

[ΚΖ' — 657]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΚΥΝΗΓΟΣ»

ΤΜΗΜΑ ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΩΝ
Ὁρδᾶν = Μοῖστος, Μαῖρος Καβαλλάρ-
ησις—Παπαδάτος. Ὀνειρώδης Χορὸς
= Π. Πεταλᾶς, Κελεμές = Μακρόπουλος.
Πρόεδρος Ἀποκαλύψεων
Παλιὸς Κυνηγός Τρυγόνι

[ΚΖ' — 658]

ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΗ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ, θερμὰ εὐχα-
ριστοῦ.

[ΚΖ' — 659]

Η Περιττοὺς ἀνεκάλυψε ὅτι Χάρης
καὶ Κάρμεν—Βούλαρη.

[ΚΖ' — 660]

Α ποκαλύψεις: Ἀρσέν Λουπέν—Δελα-
γραμμάτικας, Ταρζάν = Παπαστεφάν-
ου, Γυμνασιόπαις = Παναγιώτου, Πρίγκιψ
Νικολάιφ = Κριεῖης, Νάρισιος = Ἀντ.
Δελαγραμμάτικας.

[ΚΖ' — 661]

Κόρη τῆς Ἀφρικῆς
«ΤΡΙΑΝΔΡΙΑ»

Χὰ! χὰ! ΕΡΜΗ. Ὁ ἀντιπρόεδρος σου
εἶναι ὁ Καρακάλας! καὶ ἂς πᾶν νὰ λέ-
γουν οἱ «ΣΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ» πᾶς ζη-
τοῦσαν πληροφορία.

[ΚΖ' — 662/]

Ν ἐμεῖς, Ἰνδιάν, θὰ εἶμαι πολὺ ἐν-
τοχῆς ἐὰν δεχόσασαν ν' ἀνταλλάξουμε
μὴ καρπούλα κ' ἕνα τετραδάκι. Ἀν ναί,
στελτε πρᾶτες στὴν Διεύθυνσιν: Ρούλαν
Βαρέλλα, Πορταριὰν Βόλου.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ ΤΗΣ ΜΗΛΟΥ

[ΚΖ' — 663]

Α ποκαλύψεις: Ζουλέικα = Κανούτα,
Ἀσπρὸ Ἀραπάκι = Χατζόπουλος.
Νικολός

[ΚΖ' — 664]

Πρωτοπαίνοντας στὸν Διαπλαστικόν
χαριετὸ πάντας. Κελοκυθόσπορε,
Ἀσπρὸ Ἀραπάκι, βρέστε με.
ΒΟΣΚΟΠΟΥΛΑ

[ΚΖ' — 665]

Α ποκαλύψεις: Ἰ. Ἀλεξάντος — Κόρης
τῆς Φέρας, Κων. Παπαθεοδοσίου =
Λουδοβίκος 14ος, Θεοδ. Σταμάτης—Γιαν-
νάκης, Γεωρ. Μοῦτσος—Μαρόδωρ καὶ Ὑπο-
κόμης τῆς Βραζελώνης. Ὅριστε, Κύριε Ἀ-
λεξάντε καὶ οἱ ἄλλοι!!!

ΜΑΥΡΟΣ ΚΑΒΑΛΑΡΗΣ

[ΚΖ' — 666]

Μηλοδόνη, ἀνταλλάσσομεν Μ. Μυσ-
τικὰ καὶ κάρτες;
Ἀνεμώνη τοῦ Βουνού

[ΚΖ' — 667/]

Δισκοβόλε τοῦ Μύρωνος, Ταρζάν,
ἀνταλλάσσομεν τετραδάκι καὶ ἀλλο-
λογραφεύμε; Ἀνεμώνη τοῦ Βουνού

[ΚΖ' — 668]

ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ ΣΜΑΤΟΦΥΛΑΚΩΝ
Ο Γραμματεὺς ΠΟΡΒΟΙ καὶ ὁ τῶν ἀντι-
προσωπεύων Κόρη τῆς ΓΥΝΙΚΗΣ ἀνε-
χώρησαν διὰ Μυτιλήνην πρὸς ἴδρυσιν πα-
ραρτήματος.

ΚΟΛΟΚΥΘΟΣΠΟΡΕ!!.. δὲν ἔχομε καιρὸ
γιὰ χάσιμο καὶ μὲ... σπόρους προπαντός.
[ΚΖ' — 669]

Ναπολιτάν, Σκερτσόζα, Εὐα, ἀνταλλά-
σσομεν Μ. Μυστικὰ — Λέων τῆς Σε-
νεγάλης (Ταμίας «ΕΡΜΟΥ»), Ἀγίου
Μελετίου 59, Ἀθήναι.

[ΚΖ' — 670]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΕΡΜΗΣ».

«Σματοφύλακες», παρακαλοῦμεν συ-
στήσατέ μας Κουρποῦξον, διότι δὲν
τὸν γνωρίζομεν. Ποῖος εἶναι νικητῆς;
ποῖοι οἱ ὅροι; Ντροπὴ σας νὰ ἀνακαλύπτε-
τε κορίτσια. Ὅλο περιμένετε: μήπως ντα-
ντάδες; παρηγοροῦν τὸν Ἄδω ποὺ κλαίει
ἐπειδὴ ὁ Ἀρταγιάν τοῦ ἄρπαξε τὴν προε-
δρείαν.

Εἰς τὸ προσέκες Δ' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

[ΚΖ' — 671]

Εἰσερχόμενος εἰς τὸν Διαπλαστικόν
χαριετὸ ὅλους καὶ ὅλες. Ἐκτὼρ δὲν
σὲ βλέπω. Γιατί; ΡΟΓΗΡΟΣ

[ΚΖ' — 672]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΑΚΑΤΑΜΑΧΤΩΝ

Ενεκα ὀλίγων ἀπαντήσεων στὸν (ΚΖ'—
439) διαγωνισμὸν μὰς ἀκυρώνομεν αὐ-
τόν. Στείλαντα εὐχαριστοῦμεν.

[ΚΖ' — 673/]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΑΚΑΤΑΜΑΧΤΩΝ

Προκηρύσσομεν πρωτότυπον διαγώνι-
σμον ζωγραφικῆς (σκιτῶν καμικῶν)
Βραβεῖα: 1ον δὲν πρῶτον στείλαντα, 2ον
στὸ καλύτερο ἔργο. 3ον στὸ τελευταῖο λη-
φθέν. Προθεσμία: ἕως τέλος Ἰουλίου. Δ/σις:
Οἰκία Νικολαΐδου, Πορταριὰ ὁδὸν Συμ-
μετοχῆ δρ. 2.

[ΚΖ' — 674]

Βροῖθηκε μαλακτικὸ γιὰ τὸν Κελοκυθό-
σπορο. Θὰ τοῦ κοπῇ ὁ δῆχας ὅταν μά-
θῃ πᾶς ἐγὼ δὲν εἶμαι ἄδερφὴ τῇ Ἀλεξίᾳ.
(Στην. Διαπλ. καὶ βέβαια δὲν εἶναι).

ΒΕΚΛΑ

[ΚΖ' — 675]

Κάρμεν—Βεροισπούλου, Χάρις—Βούλ-
γαρη, Μήπως κάνω λάθος, Ἀμλετ;
Ἀγγελος Νίκης

[ΚΖ' — 676]

ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ Χ. Ω. Ψ.

[ΚΖ' — 677]

Τρελλοκρίτιστο, Ἄδω, Σιλουέττα,
Ἀμλετ, ἀνταλλάσσομεν Μ. Μυστικὰ.
Στείλατε: Φορμίσκος 42, Παγκράτι, διὰ
Γαλάτεια καὶ Λονδρέζα.

[ΚΖ' — 678]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΣΠΟΡΩΝ

Πορρ-μπάμ. Ζανθὴ Κρητικοπούλου—Χα-
τᾶκη, Τραγούδι Πόνου = Καπάκας,
Κάρμεν, Χάρις = Ἀδελφαὶ Βούλαρη. Αἱ
δύο τελευταῖαι διὰ νὰ τὰς μάθῃ ὁ Ἀμλετ.

[ΚΖ' — 679]

Τζοκόντα, Λουὴ Λάρα, Τσάρλεστον, Λέ-
λια, Ναυτοπούλου, Ναπολιτάν, Μύλλερ,
Παπατρέχα, Ἰνδιάν, ἀνταλλάσσομεν Μ.
Μυστικὰ; Στείλατε εἰς Δ/σιν: Καίτη Πα-
παδοπούλου, Ἰουστινιανοῦ 11 Ἀθήνας.
Ἐλα